

Пристєбнув дружину
ременем безпеки в авто,
облив її й себе бензином –
і підпалив...

Встигнути до 18
років: українські
школярі масово
виїжджають за
кордон

№ 29 (16 927)

ВОЛИНЬ

Середа, 23 липня 2025 року

volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi Нас читають із 1939 року!

Село, про яке нині в Києві знають через лохину, а колись славилось льонозаводом, врятувала... траса

Окрасою й гордістю маленького
Положевого поблизу Шацька є два
храми – Православної церкви України
та... Української греко-католицької

Буває почерпнеш наперед із Вікіпедії інформацію
про якийсь населений пункт (скільки там,
зокрема, господарських дворів, мешканців),
а, приїхавши на місце, пересвідчуєшся, що
в реальності цифри вже змаліли. Цього
ж разу такої невідповідності не було.
Навпаки, якщо за переписом 2001 року
в Положевому, що нині в Ковельському
районі, було 256 людей, то тепер – 260.
І, судячи по тих новобудовах, які поки
що в стадії спорудження, це число
зростатиме

Репортаж із поліської глибинки – на с. 16, 9

Громада храму Преображення Господнього Української греко-католицької церкви села Положеве – в день храмового свята.

Храм Православної церкви України.

Таїнство причастя.

Ягоди лохини – місцева фішка.

Фото: kyiv24.news.

За перевірку документів ледь не вбив лопатою військовослужбовця ТЦК

На Волині поліція розслідує напад на військовослужбовця
Територіального центру комплектування, який виконував службові
обов'язки

Подробиці інциденту – на с. 10

У жорстокому бою отримав контузію, але відстрілювався до останнього патрона...

На сьогодні Денис уже пройшов
кілька курсів реабілітації.

25-літній Денис Сосницький із
ківерцівського села Хорлупи
Підгайцівської громади Луцького
району два роки провів у пеклі
російського полону

Розповідь про Захисника – на с. 8

Прогноз погоди в Луцьку на найближчі дні:

Чт 24	Пт 25	Сб 26	Нд 27	Пн 28	Вт 29	Ср 30	Чт 31
Температура повітря, °C	+27	+27	+27	+25	+21	+21	+22
Джерело: meteofor.com.ua.	+15	+17	+18	+18	+18	+15	+15

Пульс тижня

Завдав рідній матері 20 ударів ножем

За процесуального керівництва прокурорів Луцької окружної прокуратури 36-річному жителю селища Цумань Луцького району повідомлено про підозру у вчиненні умисного вбивства (ч. 1 ст. 115 КК України)

Наталія МУРАХЕВИЧ, речниця прокуратури Волині

За даними слідства, удень 17 липня 2025 року чоловік завдав не менше 20 ударів ножем у живіт своїй матері, внаслідок чого вона померла. Суд обрав душогубу запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Згідно із санкцією ч. 1 ст. 115 Кримінального кодексу України, вбивство, тобто умисне протиправне заподіяння смерті іншій людині, карається позбавленням волі на строк від семи до п'ятнадцяти років.

Пані заховала контрабанду під ковбасою

Спільна група прикордонників Волинського загону та співробітників митниці зупинила спробу ввезення дороговартісних брендових товарів через пункт пропуску «Устилуг»

Любов ВОЛИНЮК

Контрабандний товар був прихований у мікроавтобусі, що прямував із Польщі «зеленим коридором». Під час перевірки автомобіля «Renault», яким керувала 39-річна жителька Ковельського району, оглядова група виявила у салоні та багажному відділенні 207 дороговартісних промислових виробів без ознак використання. Жінка ретельно сховала товар у нішах та пакунках, прикривши його особистими речами та навіть продуктами харчування, зокрема ковбасою, сподіваючись перевезти його через кордон без відповідного декларування. Серед вилучених товарів були: 198 навушників Apple, жіночі сумки від Tuscany Leather, портфелі від Time Resistance. Наразі товар вилучено та передано на склад Держмитслужби. Попередня вартість контрабанди оцінюється у понад пів мільйона гривень, а її оригінальність буде встановлена після додаткової експертизи.

На Волині з'явиться нова птахоферма «Пан Курчак» – курей вирощуватимуть для яєць і м'яса. Нову птахоферму від ТзОВ «Агідель», що входить до групи «Пан Курчак», планують побудувати на околиці села Озютичі Володимирського району.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор Анатолій МАСЛІЧУК)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (директор Василь НАЗАРЧУК)
- ✓ Підприємець Сергій ПШАВА (Ковельський район).

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

Резонанс

Момент затримання 53-річної волинянки, в якої у рюкзаку був вибуховий пристрій.

Жителька Волині хотіла підірвати військкомат в Одесі

Її завербували російські спецслужби

Ліна ВОГОНЬ

Контррозвідка Служби безпеки та Національна поліція запобігли теракту в Одесі. Відомо, що 17 липня, за завданням росіян, 53-річна волинянка мала занести рюкзак із саморобним вибуховим пристроєм в адміністративну будівлю в годину пік. Співробітники СБУ затримали ворожу агентку, коли вона вже прямувала зі спорядженням до військкомату. Слідчі з'ясували, що за інструкцією росіян агентка прибула до Одеси, де спочатку провела розвідку біля обласного ТЦК, а потім отримала від куратора координати схрону з готовою вибухівкою. За легендою, жінка мала прийти до військкомату, щоб з'ясувати інформацію про нібито свого безвісти зниклого племінника.

Шок!

Облив кохану і себе бензином – і черкнув сірника...

На Рівненщині чоловік намагався вбити дружину через ревності

Ліна ВОГОНЬ

Трагічна подія сталася 19 липня близько 21:30 у селі Шубків Рівненського району Рівненської області. 44-річний місцевий житель автомобілем «ВАЗ 2107» забрав із роботи свою дружину. Дорогою керманич повернув у поле, де між подружжям виникла сварка на ґрунті ревності. Чоловік пристебнув 41-літню дружину ремнем безпеки, облив автомобіль, жінку й себе бензином та підпалив. Постраждала вибралася із автомобіля та загасила полум'я, вскочивши у калюжу. Потому вона навіть зуміла дійти до дороги, де її побачили односельчани та викликали «швидку». Медики діагностували у потерпілої 70% опіків тіла. Жінку госпіталізували до реанімації Рівненської обласної клінічної лікарні. 44-річного кривдника також доставили до лікарні, однак він помер.

Трагедія розігралася в цьому авто...

У потерпілої 70% опіків тіла. Жінку госпіталізували до реанімації Рівненської обласної клінічної лікарні.

За фактом замаху на умисне вбивство, вчинене з особливою жорстокістю, слідчий розслідує кримінальне провадження за ч. 2 ст. 15, п. 4 ч. 2 ст. 115 КК України, інформує поліція Рівненщини.

Фото: телеграм-канал «Київ оперативний».

до військових та прозвітував своєму куратору. Після цього хлопець забрав зі схрону заздалегідь підготовлений для нього саморобний вибуховий пристрій та вирушив на місце злочину», – йдеться у повідомленні СБУ.

За легендою, жінка мала прийти до військкомату, щоб з'ясувати інформацію про нібито свого безвісти зниклого племінника.

Правоохоронці встановили, що зловмисник заклавав вибухівку під військовий автомобіль і встановив на місці запланованого теракту приховану камеру з онлайн-трансляцією для росіян. Таким чином спецслужбисти планували відстежити прибуття військовослужбовців Сил оборони до автомобіля і підірвати його. Співробітники СБУ випередили зловмисників і запобігли злочину. Під час обшуків в оселі підлітка вилучили мобільний телефон із доказами співпраці з ворогом, а також докази його причетності до підпалу військового автомобіля у Запоріжжі. Слідчі повідомили затриманому про підозру за ч. 2 ст. 15, ч. 2 ст. 258 Кримінального кодексу України (закінчений замах на терористичний акт, вчинений за попередньою змовою). Йому загрожує до 12 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

Отакої!

Посварився із 86-річним дідом – і вночі підпалив його дім

П'яний конфлікт завершився трагедією

Олена ПАРАЙ

У Любомлі за умисне пошкодження майна шляхом підпалу, що спричинило загибель людини, судили чоловіка. Обвинувачений – раніше судимий курсант, який уже був на іспитовому терміні за попередні злочини, йдеться у вирокі Любомльського районного суду. Як пише «Суспільне», пожежа сталася вночі 22 грудня 2024 року у селі Замлиння Вишнівської громади. Внаслідок пожежі з опіками ушпиталили 86-літнього пенсіонера – за декілька годин він помер у лікарні. Причину пожежі в приватному будинку згодом встановили слідчі. З'ясувалося, що займання почалося від вхідних дверей і дім горів через підпал. Як стало відомо під час судового засідання, обвинувачений вчинив підпал будинку пенсіонера у стані сп'яніння і не пам'ятає обставин вчинку. За даними слідства, чоловік вночі прийшов до хати пенсіонера із сірниками та займистою речовиною, жбурнув у вхідні двері запалену ганчірку і втік. 86-річний чоловік, який спав у будинку, помер внаслідок термічних опіків дихальних шляхів і тіла. Свою вину у вчиненому обвинувачений визнав повністю. Враховуючи те, що підпал він здійснив під час перебування на іспитовому терміні, йому призначили 7 років позбавлення волі. Строк відбуття покарання буде враховано з моменту взяття під варту, тобто з 28 травня 2025 року.

■ Хіба це на часі?

Польща вимагає від України переписати шкільні підручники, де згадується Волинська трагедія

А свої їм переписати – слабо?

Олег ПАВЛЮК

Міністерка освіти Польщі Барбара Новацька у листі до українського колеги Оксена Лісового висловила занепокоєння тим, як події на Волині 1940-х років висвітлюються в підручниках з історії. Текст листа опинився в розпорядженні польського агентства РАР, інформує «Українська правда».

Глава польського МОН звернула увагу на зміст підручника під назвою «Історія України» для 10 класу середньої школи, виданого в 2023 році.

У наведеному в листі уривку стверджується, що причиною загострення польсько-українських відносин у період Другої світової війни «були масові вбивства українців, скоєні Армією Крайовою». «Її жертвами стали мешканці Хелмської, Підляської, Галицької та Волинської областей. Кривава польсько-українська війна, в ре-

На карті зверху ліворуч виділена територія, яку охопила Волинська трагедія (у польській історіографії пол. Rzeź wołyńska, «Волинська різанина») – обопільні етнічні чистки конфліктуючого польського та українського населення.

Глава польського МОН звернула увагу на зміст підручника під назвою «Історія України» для 10 класу середньої школи, виданого в 2023 році.

зультаті якої загинули не тільки солдати, а й цивільні особи, тривала до 1947 року», – цитується в листі.

Новацька попросила українського міністра «вжити негайних заходів, зокре-

ма переглянути інші підручники та підготувати нові, які відповідатимуть сучасному стану польсько-українських відносин».

Польська міністерка також запропонувала підготувати

спільний підручник з історії в рамках двосторонньої Польсько-української експертної комісії з удосконалення підручників з історії та географії.

Тема подій на Волині 1941 – 1943 років, які в українській історичній традиції називають «Волинською трагедією», а в польській – «Волинською різаниною», є давнім предметом міждержавних протиріч. У Варшаві раніше навіть гово-

рили, що вирішення історичних суперечок буде однією з обов'язкових умов вступу України в ЄС. Водночас в останні місяці українська та польська сторони домовилися про перші за кілька років ексгумації польських жертв Волинської трагедії в Україні.

Тим часом Варшава поступово припинить діяльність притулків для біженців з України. Відповідний законопроект схвалив польський уряд. Згідно із ним, з 1 листопада так звані центри колективного розміщення біженців з України у Польщі прийматимуть лише представників захищених груп: пенсіонерів, вагітних жінок та людей з інвалідністю. Нині кожен має право на безплатне проживання у такому центрі протягом перших трьох місяців після прибуття за Західний Буг. Наразі понад половину мешканців центрів колективного розміщення у Польщі мешкають там довше безплатного періоду і доплачують за проживання та харчування. ■

Погляд

Віталій ПОРТНИКОВ, публіцист, письменник і журналіст. Оглядач «Радіо Свобода», член Українського ПЕН

Чи змінив Трамп своє ставлення до росії та путіна?

По-перше, Дональд Трамп прихильний тільки до однієї людини у світі – до Дональда Трампа. Усі інші – від Меланії Трамп до путіна й Сі Цзіньпіна – лише декорації навколо його «величі»

Дивно спостерігати, як ті, хто ще кілька місяців – а іноді й тижнів тому – закликали нас зрозуміти Трампа й погоджуватися з будь-якою його маячною, коли він телефонував путіну й вихвалявся чудовими розмовами з ним, тепер, коли Трамп виглядає значно адекватнішим і менш прихильним до путіна, намагаються переконати нас у зворотному – у збереженні цієї прихильності.

По-перше, Дональд Трамп прихильний тільки до однієї людини у світі – до Дональда Трампа. Усі інші – від Меланії Трамп до путіна й Сі Цзіньпіна – лише декорації навколо його «величі». Трамп прихильний лише до однієї країни – до Америки. Але до тієї Америки, яку він собі уявляє. Усі інші держави – просто тло для театру «Америка понад усе». Зникне якась країна з мапи світу – Трамп цього може й не помітити. Ані Україна, ані Гренландія не є для нього цінністю. Але й росія також не є.

По-друге, Трамп не любить, коли декорації його величчя виглядають негарно або не відповідають його уявленню про ідеальний світ. Коли Зеленський відмовився грати роль зручного реквізиту, він отримав відповідну реакцію. Тепер, коли путін не хоче бути «адекватною» частиною цієї декорації, реакція – аналогічна. Виграють ті, хто вміє правильно подати себе як реквізит. Найкращий приклад – Марк Рютте. А тим, хто не здатен зіграти цю роль, краще відійти вбік до 2029 року і не заважати.

путін намагаться вдавати зручного партнера, але лише настільки, наскільки це вигідно йому. Самозакоханість і схильність до надмірних вчинків уже не раз ставили путіна в дурне становище в спілкуванні з Трампом. Хоча, здавалося б, досвід КДБ мав би йому допомогти. Але 25 років необмеженої влади дискваліфікують будь-кого. Та й добрим працівником КДБ путін ніколи не був.

По-третє, «50 днів Трампа» – це не запрошення путіну продовжувати окупацію України. путін її і так продовжуватиме – незалежно від санкцій чи західної зброї. Але Трамп завжди дає чіткі терміни тим, кого хоче вмонтувати в свою правильну картинку світу. Згадаймо хоча б Іран. Ніхто не вірив, що через 60 днів після ультиматуму Трампа почнеться 12-денна війна. Тепер не вірять росіяни. Але, якщо вони не зреагують адекватно, дії Трампа через 50 днів можуть бути значно серйознішими. Так, він не почне з дій власними руками – спочатку буде діяти нашіми. Включно з передачею далекобійних ракет із вимогою вдарити по москві.

Чи може це призвести до ядерного удару з боку росії? Так, може. Але такий удар можливий і без рішучих дій із нашого боку. Краще мати засоби відповіді, ніж не мати їх зовсім. І так – у разі ядерного удару по Україні – Трамп може вступити у війну з росією самостійно. Бо його «декорація» буде зруйнована швидко. Це не означає, що за 50 днів почнеться Третя світова, але швидкість, із якою ми до неї наближаємося, точно зростає. І так, Третя світова війна – це один із можливих сценаріїв збереження української державності. Бо в глобальному вогні легше вижити на периферії.

По-четверте – це не апокаліптичний прогноз. Саме непередбачуваність Трампа може змусити путіна замислитися над цими 50 днями. І хоча б імітувати мирний процес, який призведе до припинення вогню – не на путінських умовах, а на умовах Трампа. Так, це може бути тимчасова пауза – на тижні, місяці, навіть роки. Але ця пауза дозволить Україні серйозно підготуватися до наступної війни, створити ефективну владу і вибудувати стримування, що примусить путіна сто разів подумати, перш ніж почати новий наступ.

Тому розчарування Трампа у декорації – це наш шанс. І було б гріхом ним не скористатися. ■

Верховна Рада дозволила воювати чоловікам віком понад 60 років. Ухвалений законопроект передбачає, що під час дії воєнного стану громадяни від 60 років, які пройдуть військово-лікарську комісію та отримають згоду командира частини, зможуть добровільно підписати контракт на службу.

■ У номер!

Більше не буде передавати, де «ходять хлопці з ТЦК та СП»

Маневицький районний суд виніс вирок уродженцю села Кукли Маневицької громади Камінь-Каширського району, обвинуваченому в несанкціонованому поширенні інформації про переміщення військових формувань (ч. 1 ст. 114-1 КК України)

Марта САЛО

Це порушення закону сталося ще в березні 2024 року. Чоловік на прохання знайомого через додаток Viber кілька разів надсилав повідомлення з уточненням, де перебувають представники територіального центру комплектування – зокрема, «біля кафе», «ТЦК на ринку», «тепер

біля магазину»...

В подальшому ця інформація передавалася до інших груп, інформує видання «Нова доба».

У суді обвинувачений визнав провину та пояснив, що діяв з необережності, не усвідомлюючи можливих наслідків. Вказав, що сам не ухилився від мобілізації, має сім'ю та постійно доглядає за братом з інвалідністю.

Підозрюваний надсилав повідомлення типу: «ТЦК на ринку».

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Юрій ШУПІЧУК – боець із міста Ківерці;
Дмитро ПОТУРАЙ – боець із міста Нововолинська;
Адам САВЧУК – боець із села Журавичі, що на Ківерцівщині;
Гнат ВАЛЕР – боець із села Підгайці Луцького району;
Петро ЯКИМЧУК – боець із села Дубове Ковельського району;
Юрій ПЕЛЕХ – боець із міста Володимира;

Руслан ПРИХОДЬКО – боець із села Журавичі, що на Ківерцівщині;
Віктор КРЕВСЬКИЙ – боець із села Копачівка, що на Рожищенщині;
Петро НАЗАРЧУК – боець із села Антонівка Луцького району;
Олександр ЗВІЗДАРЮК

– боець із села Озютичі, що на Локачинщині;
Володимир МОРОЗ – боець із села Селець, що на Турійщині;
Іван ЛИПКА – боець із села Дубечне, що на Старовижівщині;
Дмитро ПАВЛОВИЧ – боець із міста Луцька;

Микола КОРУКА – боець із села Городище Луцького району;
Валерій БАС – боець із села Залізняця, що на Любешівщині;
Богдан РОМАНЧУК – боець із міста Луцька;
Олександр КОЗИНЕЦЬ – боець із села Підгайці Луцького району;
Олег КОЗЛОВСЬКИЙ – боець із села Заліси, що на Ратнівщині.

■ Прямая мова

«Якщо ви не готові робити демобілізацію – можливо, проведете демобілізацію?»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про терміни демобілізації:

«Наші люди, героїчні військові, повернуться додому, коли ми переможемо ворога».

Павло КАЗАРІН, журналіст і військовослужбовець, про слова Президента, що демобілізації не буде до кінця війни:

«У мене тепер лише одне питання. Якщо ви не готові робити демобілізацію – можливо, проведете демобілізацію?».

Олександр КАРПЮК, військовий блогер, аеророзвідник, про слова Президента, що демобілізації не буде до кінця війни:

«Все правильно сказано. Демобілізації не буде. І ми, військові, не можемо піти раніше, ніж закінчиться війна. І не підемо. Але тільки тому, що влада не будувала систему мобілізації/демобілізації, щоб замінити військових при довготривалій війні. А про цей факт чомусь скромно промовчали».

Олег СААКЯН, політолог, про те, як вижити у війні, що триває довше, ніж у нас є сили:

«Ми маємо організуватися як «вахтове суспільство» – коли почергово одні тримають лінію оборони, інші – підсилюють спроможність, а треті – відпочивають. Це не слабкість, а модель виживання у тривалій війні. Треба дати собі право на театри, аквапарки, кіно і сміх – не зраджуючи фронт. Бо війна не забороняє життя, вона йому загрожує. А відновлення – це обов'язковий внесок у стійкість. І так, в армії також».

Наталія БАЛЮК, журналіст, про ще 50 днів, які Трамп дав путіну на мирну угоду:

«Слова і дії американського президента кардинально розходяться. Він не раз казав, йому не подобається, що путін вбиває людей, що він «не задоволений» росією, і дає путіну 50 днів, щоб той продовжував вбивати!».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат, вважає, що війна може зупинитись, якщо Китай перестане допомагати росії:

«Китай та Індія є найбільшими покупцями російської нафти у світі – разом вони забезпечують близько 85% російського нафтового експорту. Якщо Китай по-справжньому буде поставлений перед вибором: або постачати росії електроніку, двигуни та верстати подвійного призначення, або торгувати зі США та ЄС, його рішення дійсно може допомогти завершити війну».

Ільхам АЛІЄВ, президент Азербайджану, у відповідь на прохання дати пораду українцям:

«Ніколи не погоджуватися на окупацію. Ось це головна порада».

Михайло БАСАРАБ, політолог, про людей, на яких тримається Україна:

«Подобається чи ні, але цю війну так чи інакше до переможного фіналу буде тягти на собі патріотично мотивована частина суспільства – військові, волонтери та інші учасники Сил оборони. Усі інші – це попутники і допоміжний ресурс, не завжди надійний. Завдяки патріотично мотивованим відновилася Українська державність. Завдяки їм росіяни не змогли тут закріпити свої порядки. Вони витягли на собі кілька революцій, а тепер тримають війну. Будуть вони – буде держава. Не буде їх – не буде держави».

Цінують і просувають цей золотий фонд нації».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер та військовослужбовець, про мобілізацію у нас і у них:

«Сьогодні бачив відео статево зрілого розп'ятого хлопчика зі Львова, якого за руки тягнули по землі, щоб надати можливість виконати його почесний громадянський обов'язок – захищати свою країну, жінку і собачку, які намагалися відбити 30-річного хлопчика у ТЦК».

Подумав, що ніколи не бачив таких відео з Донецька чи Мелітополя. Не тому, що там менше мобілізують. Навпаки. Донецьк вже давно став «городом невест» для бурятів і чеченців. Відео з російськими ТЦК у Донецьку немає не тому, що вони не хапають людей на вулицях. А тому, що якщо хтось почне знімати, то йому той телефон у жопу засунуть».

Про це вже багато сказано, але нагадаю. Варіантів немає. Або наш ТЦК, або, через якийсь час – російський».

Рефат ЧУБАРОВ, голова Меджлису кримськотатарського народу, про війну на території ворога:

«Війна має стати реальністю для кожного громадянина росії. Ні, я не закликаю бомбити їхні домівки, школи чи дитсадки. Ми не маємо опускатися до рівня цих варварів. Аеропорти – це вузли, через які щодня проходять сотні тисяч пасажирів. Це – нервова система країни. Поруч із ними часто розташовані виробництва, склади, логістичні центри. Саме до таких об'єктів і мають пролягати маршрути українських ударних дронів».

Це дасть подвійний ефект: знищення важливих для воєнної інфраструктури об'єктів і параліч транспортної системи – скасування рейсів, паніка, збитки для економіки».

І це – не помста. Це – справедливість. Справедливість, яка, можливо, бодай когось із цих варварів змусить замислитись над власною потворністю».

Австралія передала Україні більшість із обіцяних 49 бойових танків M1A1 Abrams. Постачання решти бойових машин відбудеться найближчими місяцями.

ФОТО: armoredwarfare.fandom.com.

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фото із сторінки Петра Порошенка у Facebook.

Під час цієї поїздки в район передової команда п'ятого президента України передала допомогу на 30 мільйонів гривень.

Порошенко під час поїздки на фронт розповів про завдання номер один для нового уряду

Лідер «Європейської Солідарності» під час чергової поїздки на фронт з допомогою для бригад Сил оборони сказав, що новопризначений Кабмін має терміново забезпечити перехід економіки України на військові рейки

Ольга СОКОЛОВА

«Нарешті ми на фронті. Як ковток свіжого повітря. На Запорізькому, на Дніпропетровському напрямку. Тут працюють від Оріхова і Гуляйполя – аж до Покровська і Мирнограда. Що сьогодні важливо для наших воїнів? Я поставив новому прем'єр-міністру декілька запитань. Перше – коли економіка України перейде на військові рейки? Коли держава забезпечуватиме 90% потреб Збройних сил? А не так, як зараз, коли до 90% – це волонтери, і тільки 10% забезпечує держава. Це категорично неприйнятно. **Перехід на військові рейки – це завдання номер**

один», – сказав п'ятий Президент.

«Друге – податок, який військовий сплачує з доходів, має йти в бригаду. Бригади самі повинні купувати те, що допоможе прямо тут і зараз, що збереже українську землю, що збереже життя і час», – вважає Порошенко.

«Третє – негайно активізувати співпрацю з нашими партнерами. І вже у вівторок, як я запропонував, має бути звернення до Конгресу Сполучених Штатів. Щоб Збройні Сили України були завантажені зброєю американського і «натівського» виробництва. Бо це те, що зупиняє російський натиск. Це – найефективніша мова, яка наближає нас до миру. Бо путін розуміє лише одну мову

Найкращі дипломати України – це Збройні Сили України.

«**Бригади самі повинні купувати те, що допоможе прямо тут і зараз, що збереже українську землю, що збереже життя і час.**

– мову сили. І найкращі дипломати України – це Збройні Сили України», – наголошує Порошенко.

«Я в цьому переконаний, хлопці в цьому переконані, народ України в цьому переконаний. Збройні сили потребують справедливості, уваги та підтримки від держави вже зараз», – говорить Порошенко.

На Запорізькому напрямку лідер «Європейської солідарності» передав для ЗСУ допомогу на 30 мільйонів гривень: пересувну авторемонтну майстерню, прально-душові комплекси, 575 FPV-дронів, 250 FPV-дронів з оптоволоконом, 50 FPV-дронів із тепловізором, засоби РЕБ, електроніку і зарядні станції, «Старлінки». ■

■ Політична кухня

«Закручують гайки», прикриваючись воєнним станом

Президента Володимира Зеленського звинувачують в авторитаризмі та переслідуванні опозиціонерів через судові процеси або санкції

Ольга СОКОЛОВА

Про це пише авторитетне французьке видання «Le Monde». Кореспондентка газети побувала на засіданні Верховного Суду за позовом Петра Порошенка щодо запровадження незаконних санкцій. «Порошенко звинувачує Зеленського у використанні воєнного стану, запровадження опозиціонерів і застосування вибіркових

репресій, – пише видання.

«Дякую вам за присутність, – звернувся Петро Порошенко до дипломатів, активістів та депутатів, які прийшли на судові засідання в залу, заповнену лише наполовину. – Ця боротьба є вирішальною для свободи. Нам потрібна демократична Україна, а не авторитарна», – додав він.

П'ятий президент оскаржує економічні санкції, введені проти нього Радою національної безпеки

і оборони України під контролем Офісу Президента. 12 лютого Порошенка раптово звинуватили в державній зраді разом із чотирма

«**Нам потрібна демократична Україна, а не авторитарна.**

олігархами. Йому заборонили виїзд із країни, заморозили активи й заблокували рахунки.

Два дні перед цим у Києві проходив інший судовий процес – над Віталієм Шабунінім,

співзасновником антикорупційної організації «Центр протидії корупції». «Я – не єдиний. Але я – зручна жертва. Через мене Офіс Президента посилав сигнал громадянському суспільству та військовим, які критикують владу. Це – політична інквізиція, яка демонструє нинішній клімат у країні», – сказав Шабунін «Le Monde».

«Це – дуже тривожно», – прокоментувала судовий процес Олександра Матвійчук, голова Центру громадянських свобод, лауреатка Нобелівської премії миру 2022 року. Українці в соц-

мережах нагадують, що ще кілька днів тому віцепрем'єр-міністр Олексій Чернішов, наближений до Зеленського, залишався при владі, попри відкриті проти нього справи про корупцію.

...17 липня, одразу після призначення Верховною Радою, новою прем'єр-міністром Олексія Швиденко, яка була міністеркою економіки, коли вводили санкції проти Порошенка, теж опинилася під шквалом критики. П'ятий президент України після судового заявив: «Я – єдиний, кого покарали за поданням Мінекономіки – всі інші санкції вводили за поданням СБУ. Швиденко стала прем'єркою в нагороду за підпис», – цитує видання. ■

■ На лінії вогню

Волинська бригада вже рік стримує штурми рашистів у Торецьку

Вуличні бої у майже вщент зруйнованому місті точаться не просто за кожен будинок – за кожен поверх та підвал

Егор ЛОГІНОВ, «Донбас.Реаліі»

У ситуації, коли дрони контролюють всі під'їзди до міста, українським піхотинцям доводиться тримати свої позиції місяцями без будь-якої ротації. Про тактику війни у щільній забудові та методи виживання у надскладних умовах для «Донбас.Реаліі» розповіли захисники Торецька – бійці 100-ї окремої механізованої бригади.

РОСІЯНИ МАЮТЬ НАКАЗ: «ЖИВИМИ НІКОГО НЕ БРАТИ»

Дмитро захищав шахту у Торецьку всю цьогорічну зиму. Загалом провів на позиціях 110 днів без ротації. Розповідає, що ефективно під час штурмів є стрілецька зброя – автомати, кулемети, іноді гранати. Однак часом треба щось значно потужніше: «В якийсь момент вони таки змогли захопити половину шахти. Ми були на третьому поверсі, вони вже на другому. І тоді ми вирішили скинути на них протитанкову міну ТМ-62. Сходовий майданчик рознесло вщент. Всі, хто там був – загинули. Ми потім нарахували 9 тіл. Свою територію ми відбили. Як і їхнє бажання до нас лізти. Наводго. Ми по радіоперехопленнях неодноразово чули наказ їхніх командирів штурмовикам: «Живими нікого не брати», тому бої тут були важкі, як розумієте».

Російська армія у Торецьку вдається до газових атак, розповідає боєць Михайло: «Коли був наступ – у них все йшло в хід. Гранати по нас кидали і газ пускали. Відчуваєш цей запах – і в тебе починаються галюцинації. Якщо є протигаз – одягаєш. Або просто ганчірку мокру до рота, до носа прикладаєш».

Інший боєць – Олександр розповів, як викликали вогонь на себе:

«Якось під час чергового штурму ми залишилися вдвох із побратимом. Обидва поранені. Він у руку, я – в ногу. Набої закінчувалися. Перев'язали-

ФОТО: Getty Images/Vlada Liberova/Libkos/Getty Images.

У Торецьку наразі не залишилося жодної цілої будівлі.

ФОТО: radiosvoboda.org/donbassrealii.

Дмитро провів у Торецьку 110 днів без ротації.

ФОТО: radiosvoboda.org/donbassrealii.

Олександр тримав позицію, доки не отримав поранення. Потім викликав вогонь на себе, щоб мати змогу відійти.

ся, вийшли на зв'язок по рації і попросили, щоб наша арта вдарила по будівлі, де ми сиділи. Вона загорілася, пішов сильний дим і ми під його прикриттям змогли відійти на інші позиції до своїх хлопців. Звідти нас вже евакуювали».

«Гранати по нас кидали і газ пускали. Відчуваєш цей запах – і в тебе починаються галюцинації.»

ПОТРАПИТИ В ТОРЕЦЬК – ЛОТЕРЕЯ

Про те, як зносили з високих поверхів будинків на собі поранених побратимів, розповів боєць Микола: «Я так ноги собі покрутив всі. На восьмий поверх лазили – забирали наших поранених, зносили вниз. А там же все розбите вщент. Несеш його, боїшся, щоб побратима не упустити та й самому б не впасти. На тобі броня, автомат, каска і поранений у цьому всьому. Дуже важко. А ще й ніч. Навпомацки пересуваєшся».

Проїхати у Торецьк і у зворотному напрямку на бронетранспортері цілим і

неушкодженим – це лотерея. російські дрони у небі цілодобово. Тож евакуаційні рейси наразі не дуже часті. А людей треба забрати чимало.

«Приїхала броня. Тільки нас 15 людей було, плюс – із сусідніх позицій, плюс поране-

ні, вбиті. Всіх, звичайно не змогли вивезти. Двом нашим групам довелося залишитися. Мали забрати наступного разу, але не вийшло, бо не мали як до нас добратись. Сусідні позиції ворог продавив – і ми фактично опинилися в напівоточенні. З часом перебралися в інше місце, потім – на шахту, потім – на готель, і тільки звідти нас забрали. І то у дві ходки. Спочатку поранених вивезли», – пригадує Дмитро.

«МОРАЛЬНО ПЕРЕВАГИ В НИХ НЕМА»

«Під час штурмів ворога прикривають дрони. Ми не можемо висунутися, на-

приклад, з вікна, щоб подивитися, звідки вони пруть. Важко їх побачити. То вже наші дронщики передають нам по рації, що з правого боку вони йдуть, чи з лівого», – пояснює Михайло.

«В полі краще видно. А місто – є місто. Там за кожним рогом може хтось бути. Навіть коли нам повідомляють звідки вони сунуть – не завжди можеш розгледіти. Тож орієнтуємось на голос, на слух, на рух. Особливо взимку, коли рано темніє, погано видно. Іноді на три-чотири метри підходили – але відбилися. Як бачите – ми ще живі», – жартує Олександр.

...Людина яка сидить в обороні має головну перевагу – кажуть бійці.

«У тебе завжди є перевага першого пострілу. Коли до тебе йдуть, а ти заздалегідь побачив, першим прицілюєшся, першим вистрілив. Ти, як мінімум, своєю дією їх деморалізував. Навіть якщо їх декілька, а ти вистрілив в одного. Тут головне – вміти прицільно стріляти, щоб економити патрони.

Хтось скаже, що краще поранити. Але це теж треба вміти ро-

бити. Влучиш по ногах – буде відстрілюватися. По руках – втече. Не влучиш взагалі – відійде, але вже буде знати, куди повертатись, звідки йти... Для мене варіант тільки один – це наповал. А далі – інші або злякаються, розбіжаться, або будуть намагатись далі штурмувати – але ти вже їх побачив», – зазначає Сергій.

«Я був в Торецьку 110 днів без ротації і переконався, що моральної переваги в них немає. Коли на шахті ми взяли полоненого, він розповідав, що їх примушували взимку, в мороз річки пішки переходити. По пояс у воді. Скільки разів чув по перехопленнях – їх свої ж бомблять, щоб вони у наступ йшли. Хочуть не хочуть – мусять йти», – розповідає Дмитро.

«Поки ми не будемо мати тотальну перевагу в дронах, або хоча б дзеркально вражати їх логістику, нам буде дуже важко. Проблема не тільки в кількості БПЛА, а й в кількості навчених досвідчених пілотів. Зараз вони на вагу золота. Скажу як піхотинець – мені в дронщики не дуже хочеться.

Бо коли вичисляють точку піхоти – ну таке. Працюють міномети, арта, штурмують. Гарно викопана та обладнана позиція загалом дає від того сховатися. Але коли виявляють точку безпілотників – туди летить просто все. Навіть КАБи. Якщо в них позиція гарна – великий укріплений підвал – добре. Але в полі пілотах дуже важко зберегтись», – ділиться спостереженнями Сергій.

«Бувають ситуації, коли під час бою закрадаються думки, що все погано, не витримаємо – і тут прибігає такий собі шибайголова: «Не дрейфить! Зараз все зробимо! Все буде добре, хлопці!» І ти відкидаєш свої страхи, морально стає легше, зосереджуєшся на головному», – підкреслює Сергій.

«Як себе налаштувати на бойовий вихід? Треба згадати заради чого ти це робиш. Діти, сім'я, дружина, мама. Я їх сюди не кликав. Ніхто їх – цих «визволителів» сюди не кликав. Тож і робити їм тут немає чого», – твердо зазначає Олександр.

За рік активних штурмів армія РФ так і не змогла повністю окупувати Торецьк, тому наразі намагається обійти його з флангів.

Якщо населений пункт опиниться під повним контролем окупантів – військам країни-агресора відкриється прямий шлях з півдня на Костянтинівку. ■

Погляд

Свєнєнїя СОМОВА, журналістка, членкиня Національної спілки журналістів України

Головне – встигнути до 18 років

Нинішні випускники масово обирають закордонні виші, щоб не забрали до війська

Днями проводжала за кордон, до Польщі, колежанку. Квиток вона придбала онлайн. Тож здавалося, хвилюватися не було підстав. Та все одно прийшли заздалегідь. Але на платформі автовокзалу, до якої мав підійти наш автобус, уже гуртувалися пасажирки. Згодом підтягнулася й решта – кілька дівчаток у супроводі мам та хлопців. Усі з наплічниками, чемоданами на коліщатках.

З розмов зрозуміла: їхали випускники волинських шкіл. Адже в закордонних ЗВО (закладах вищої освіти) вступна кампанія розпочинається раніше, ніж у нас. Задовго до початку навчання майбутні абітурієнти уже починають подавати документи. Тож ряди одинадятикласників рідшають ще до завершення навчального року. Чимало з них їдуть за кордон, переходять на індивідуальне навчання, аби вступити у тамтешній виш. Виїжджають і учні середніх класів, бо у соцмережах ширяться чутки, що школярів, яким виповниться 18 років, забирають до війська. І хоча вони безпідставні, батьки намагаються перестрахуватися, вивезти дітей ще до повноліття за межі країни.

У травні-червні у Луцькому ЦНАПі можна було спостерігати черги стурбованих мам, котрі хотіли якомога швидше оформити закордонні паспорти для своїх синів-старшокласників, аби вивезти їх за межі країни. То чому ж молодь покидає Україну? Відповідь почула там же, на автовокзалі, у розмові двох жінок:

– Ваш куди їде?

– У Братиславу.

– А мій – у Прешов. Я така рада, що й не сказати.

Тепер на серці спокійно. Буде вчитися без отих тривоги, знатиму, що не вб'є його якийсь дрон.

Словом, війна, невизначеність майбутнього, страх за життя дітей – чи не основна причина, яка вплинула на рішення батьків відправити їх за межі країни. І це нормальне бажання, продиктоване турботою. Рідні ж хочуть, щоб їхні сини і доньки мали шанс на майбутнє, змогли отримати європейську освіту, знайти хорошу роботу. Та й гріх не скористатися нагодою вчитися за кордоном, коли виші, коледжі Польщі, Чехії, Словаччини, Румунії, Данії, інших європейських країн розкривають обійми для наших випускників. До того ж нині значно легше вступити до них, ніж до війни. Для українців заклади вищої освіти пропонують пільгові програми, які майже повністю фінансуються соціальними службами і покривають вартість витрат на навчання, проживання та харчування.

Від чиновників, які працюють у галузі освіти, нині можна почути, що якість навчання у багатьох закордонних вишах часто нижча, ніж у провінційних українських. Але для нас наших випускників, які за будь-яку ціну намагаються вивезти своїх чад за кордон, це не є аргументом. Часто вони навіть не знають нічого про університет, у який відправляють дитину: ні про якість освіти у ньому, ні про його рейтинг. Головне для них врятувати чадо від війни, мобілізації. І розмовами про гордість, патріотизм тут не зарадиш. Життя одне, кажуть мами, і діти повинні прожити його у безпеці, і краще, ніж батьки. Тож й не зменшується потік охочих отримати західну освіту. У результаті Україна втрачає майбутніх вчителів, фінансистів, інженерів, сьлюсарів, будівельників...

Зменшення кількості студентів, створює нові виклики не лише системі освіти, але й ринку праці. Адже щороку посилюється дефіцит кваліфікованих кадрів. Масовий відтік молоді за межі держави свідчить, що в Україні, зокрема в освіті, щось не так. Звісно, у нас є багато вищих навчальних закладів, але таких, які готують насправду хороших фахівців, дають якісну освіту, можна на пальцях порахувати. Зате достатньо ще другосортних, у яких процвітає хабарництво, а викладачі не вважають ганьбою купувати кандидатські дипломи, займатися плагиатом при написанні дисертацій. Молоді відомо про це із соцмереж, розмов із друзями-студентами, від батьків, і у неї відпадає бажання вчитися в Україні. Вона прагне до іншої освіти, їде навчатися у закордонні виші чи коледжі, туди, де дають якісні знання, де поважають студентів, де поняття академічна доброчесність не просто слова. Звісно, частина випускників закордонних ЗВО залишиться у країні, яка дала їм освіту. Інші ж повернуться додому. Але лише за умови, що створимо в Україні такі умови, щоб мали бажання повернутися. Коли у нас люди житимуть не гірше, як у розвинутих європейських країнах. І, звісно, не буде війни, йтиме відбудова зруйнованих міст і сіл. У протилежному разі відтік молоді за кордон триватиме. Адже марно казати: риба шукає де глибше, а людина – де краще. ■

■ Прошу слова!

Тут мого сина-Героя навчили любити Україну до останнього подиху...

Усі батьки по-особливому виокремлюють з усіх інших ті навчальні заклади, в яких здобували освіту діти, а що вже говорити про нас, чий син віддав життя в боях за Україну...

Володимир ДЕМЧУК, голова ГО «Незламні нововолинці», батько випускника Вадима Демчука, захисника Донецького аеропорту, Народного Героя України

Мій син Вадим після Нововолинської гімназії продовжив навчання у ВПУ №1, сьогодні це – Нововолинський центр професійної освіти. Отримані навички знадобилися, адже до початку АТО він працював за кордоном, пристойно заробляв. В Україну повернувся, аби стати до зброї. І став до лав Небесного Легіону... Я дуже добре пам'ятаю, коли на головному корпусі училища відкривали меморіальну дошку, присвячену моєму синові. Було холодно, але вельми людно. Працівники закладу, учні, представники місцевої влади, духовенство. А ще приїхали побратими Вадима, що було особливо щемно. Згодом воїни зізналися, що жоден із них не бачив у своїх населених пунктах (а були хлопці з різних куточків України!) такого рівня організації, такого ставлення, такої атмосфери. Це була осінь 2015 року...

...3 часом мене почали за-прошувати на заходи в навчальний заклад, активно взаємодію із директоркою – Валентиною Іванівною Приступою та її заступниками. Приємно відчувати, що колективу не байдуже, хто вчора був учнем училища, а потім став воїном, захисником, Героєм... Згодом вийшла книга про полеглих випускників закладів профтехосвіти.

За час АТО учні та вчителі ВПУ активно взаємодіяли з волонтерами. Не один бус із печивом та варениками відбув на передову! За час АТО за Україну віддали життя 11 випускників закладу...

З початку повномасштабного вторгнення заклад сам став волонтерським осередком. Тут знайшло прихисток чимало тих, хто втік від ракетних обстрілів. Хтось лише зупинявся перехопити подих і залишав межі країни, а чийсь життя почалося заново вже тут, на Волині. Кожен напрям

■ Знай наших!

4 жінки з Нововолинська доставили з Польщі для прикордонників... нікан!

Шостий Волинський прикордонний загін отримав автомобіль, завдяки спільним зусиллям бійців, їхніх родин та волонтерів

Ігор ЛІСОВИЙ

Це стало можливим завдяки оперативній спільній роботі багатьох українців, прихильників і симпатиків нашої держави за кордоном, – стверджує один із палких натхненників цієї акції, депутат міської ради, директор Нововолинського ліцею № 4 імені Тараса Шевченка Інна Вихор.

Мінометна застава, у складі якої служить її чоловік – Вихор Михайло Васильович, є частиною Прикордонної комендату-

ФОТО: facebook.com/novopto.

Команда Нововолинського центру професійної освіти оголошує набір на навчання за найзатребуванішими серед бізнесу професіями!

А ВСЕ ТОМУ, ЩО ПРОФТЕХ СЬОГОДНІ – ЦЕ СУЧАСНІ МОЖЛИВОСТІ Й НОВІ ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ КОЖНОГО 2025-2026 Н.Р.

НА БАЗІ БАЗОВОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ (9 кл.)

- Кухар, майстер ресторанного обслуговування – 3,2 р.
- Кухар, кондитер – 3,5 р.
- Штукатур, облицовальник-плиточник – 3 р.
- Кравець, вишивальник – 3,9 р.
- Слюсар з ремонту колісних транспортних засобів, електрогазоварник – 3,5 р.

НА БАЗІ ПОВНОЇ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ (11 кл.)

- Кухар, кондитер – 1,5 р.
- Штукатур, облицовальник-плиточник – 1,3 р.

www.nzpo.com.ua

Волинська обл., с. Будятичі, вул. І. Франка, 14

тел. 068-021-70-31

знайшов свою роботу. Кравці шують одяг, підсумки, розвантажувальні жилети. Слюсарі з ремонту автомобілів відновлюють «залізних коней». Кухарі готують смаколики. Майстри виробничого навчання, учні з професії «Електрогазоварник» теж при справі – мобільні печі-«буржуйки», «їжаки» під колеса, кріплення для фар, саперні якорі, підставки для окопних свічок, а ще були і цікаві замовлення для хлопців, які зіграли свою роль при евакуації поранених, розмінуванні і не тільки. Кілометри маскувальних сіток! Благодійні заходи допомагають в закритті зборів волонтерів, закупляються дрони.

Можна дуже багато розповідати про те, що зроблено, що планується, скільком бійцям надана допомога, яким підрозділам. Про все це можна дізнатися на сторінці закладу.

Ніколи не забуду 10 травня 2023 року, коли відбулося освячення митрополитом Київським і всієї України Епіфанієм Скверу пам'яті, присвяченого полеглим за Україну випускникам. Це, ймовірно, єдине таке місце на всю країну! І це – результат наполегливої праці адміністрації, учнівського та педагогічного колективів, і всіх, хто сприяє нашому Нововолинському ЦПО. Чи багато закладів вищої освіти може похвалитися, що їх відвідав Блаженніший, що там назавжди залишається особлива енергетика після Служби Божої, яку очолив? За рік Сквер пам'яті поповнився особливою інсталяцією – картою України, на якій спеціальними жетонами відзначені місця, де загинули випускники, – а їх уже 72... Це дуже особливий досвід, коли ти дивишся на таку карту, коли бачиш, що за кожним жетоном

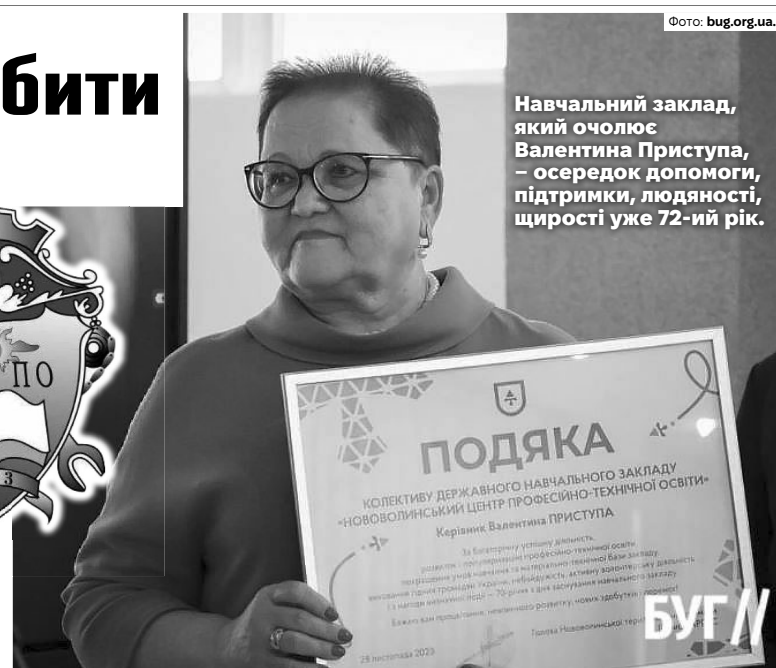
Хочу підкреслити: це – не моя особиста заслуга. Це – сила спільноти.

донник долучив свою родину. Не залишилися осторонь і дружина Михайла, родина також зробила внесок у спільну справу.

Михайло Вихор домовився з другом – Володимиром, який

давно проживає в Німеччині, і той допоміг знайти потрібне авто, яке ще й безкоштовно відремонтували небайдужі люди у Німеччині. Машину продали за найнижчою можливою ціною й доставили до Любліна.

І тоді дружина Михайла – Інна Вихор, разом із подругами – Наталею Кіндюк, Людмилою Шворак та донькою Ангеліною вирушили до Польщі, щоб забрати авто. Оформили всі документи, і вже найближчим часом машина буде передана на передову. Фарбування в зелений колір зробить волонтер Олександр Веселий. Також висловлюють всі особливу подяку Миколі Шевчуку – за юридичний супровід і підготовку необхідних документів від благодійного фонду, щоб усе було прозоро і офіційно.

Навчальний заклад, який очолює Валентина Приступа, – осередок допомоги, підтримки, людяності, щирості уже 72-й рік.

Вони це роблять тому, що не можуть цього не робити. Тому, що інакше не можна. Інакше совість не пробачить.

Тут навчався і борець за волю України – Вадим Демчук.

– обірване життя, трагедія для родини. На жаль, заклад – серед лідерів із кількості учнів, які віддали життя за Україну. Їх справді – чимало.

За стільки років я навчився розрізняти, для чого, з якою метою люди роблять ті чи інші речі, організовують заходи, проводять зустрічі й таке інше. Часом – це фальшиво, аж бридко бути поруч. Але переважно це настільки щиро, що очі мимоволі сльозяться, а серце стискається так особливо. Скажу чесно: Нововолинський центр професійної освіти вкладає душу у те, що робить у рамках національно-патріотичного виховання. Це – не для галочки, не для того, бо так роблять всі. Ні. Вони це роблять

тому, що не можуть цього не робити. Тому, що інакше не можна. Інакше совість не пробачить. І якщо вагаєтеся, чи доцільно дитині здобувати там освіту, то скажу відверто: треба! Там знають, як навчити бути не лише фахівцем, не тільки дадуть хороший рівень знань, не тільки покажуть секрет професії, а й допоможуть стати справжньою Людиною і дійсно Українцем.

Щиро дякую пані Валентині Іванівні Приступі та адміністрації, а також – педагогічному та учнівському колективам і всім тим, хто допомагає Нововолинському ЦПО, за те, що заклад є осередком допомоги, підтримки, людяності, щирості. А ще – пам'яті про наших Героїв. ■

ФОТО: з архіву Інни ВИХОР.

Інна і Ангеліна Вихор, Людмила Шворак, Наталія Кіндюк – справжні козачки із Нововолинська!

– Також з нами був мій син, – продовжує Інна Вихор, – і це важливо зазначити. Адже, як депутат міської ради, я не маю права виїжджати за кордон без поважної причини. Згідно з постановою №95, маю таке право лише у двох випадках: у відрядження або для

супроводу дитини, якій ще не виповнилося 18 років. Цей виїзд був саме таким. Хочу підкреслити: це – не моя особиста заслуга. Це – сила спільноти. Це – спільна перемога тих, хто служить, і тих, хто поруч. Ми всі разом робимо кроки до великої мети – до Перемоги України. ■

■ Незламні

У жорстокому бою отримав контузію, але відстрілювався до останнього патрона...

25-літній **Денис Сосницький** із ківерцівського села **Хорлупи Підгайцівської громади Луцького району** два роки провів у пеклі російського полону

Ніна КОСТРУБА

6 травня у рамках 64-го обміну полоненими між Україною і РФ на рідну українську землю повернулися 246 наших захисників, серед яких – шестеро волинян. Приїхав до рідних берегів і Денис Сосницький – кулеметник 14-ої окремої механізованої бригади ЗСУ, який два роки провів у російській неволі.

БАТЬКО, ЯКИЙ ПЕРШИМ ПІШОВ ЗАХИЩАТИ УКРАЇНУ, ПІДТРИМАВ ПРАГНЕННЯ СИНА ІТИ НА ФРОНТ

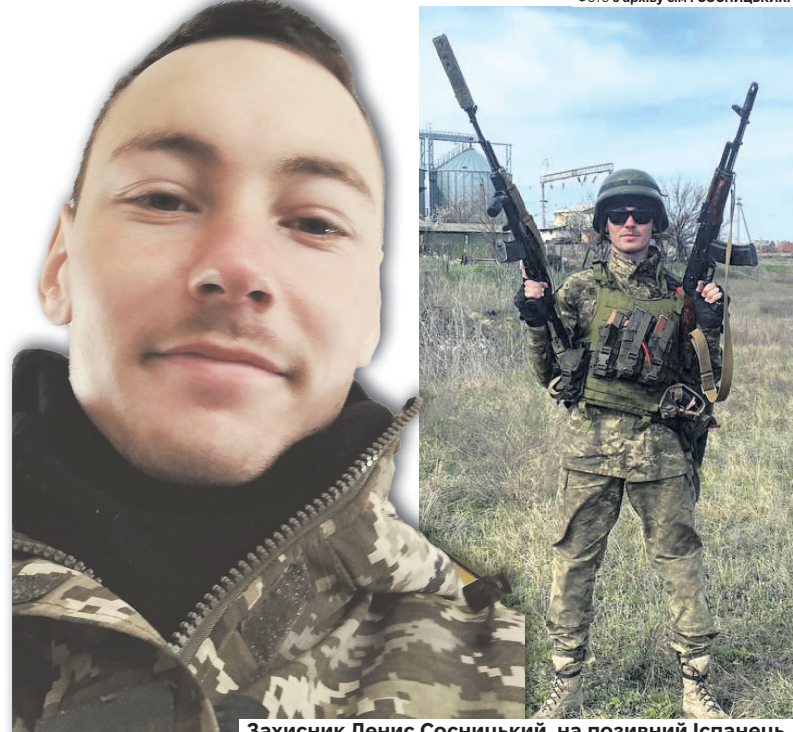
...На сьогодні Денис уже пройшов кілька курсів реабілітації, як сказав, «помаленьку набираюся сили, відновлююся (усміхнувся. – Авт.)», після всього пережитого відчуваю, наскільки цінне життя...».

А я знаю родину, в якій зростає наш захисник, з його дідуся Володимира та бабусі Валентини Климчуків – працюючих і порядних сільських трудівників, які виховали доньку Оксану та всю свою любов віддавали внукам. Чи ж думали вони, діти післявоєнного лихоліття Другої світової війни, що їхній онук візьме в руки зброю і буде захищати рідну батьківську землю і Україну?

У розмові Денис пригадав своє щастиве дитинство, розповіді дідуся, турботу бабусі, мамині ласкаві слова та татові поради.

Народився він 19 травня 2000 року. У рідному селі Хорлупи закінчив восьмирічку, а вже середню освіту здобув у сусідньому селі Покащів. Згодом поступив у Луцьке вище професійне училище будівництва та архітектури, де здобув професію зварника. Деякий час працював на «Модерн-експо», здивив із батьком на будівництво у Києві, вдосконалюючи набуті знання на практиці.

Таке мирне цивільне життя зруйнувала війна. Вона внесла свої

Захисник **Денис Сосницький**, на позивний **Іспанець**, пригадав, що навчання було досить ефективним.

«**Це був мій оберіг, який тримав, надавав сили і віри, що я повернуся додому, обійму маму, яка, впевнено знав, мене чекає. Бо дівчина не дочекалася...**»

корективи, заставила переосмислити своїх, не так вже й багато прожитих літ. Все почалося з того, що з початком повномасштабного вторгнення російського агресора батько Дениса – Володимир Сосницький – став на захист Батьківщини, поповнивши ряди 2-го окремого стрілецького батальйону ЗСУ. За оборону П'ятихаток, що на Дніпропетровщині, отримав почесний нагрудний знак «Золотий хрест».

Тоді за старшого помічника матері в сім'ї, де були ще дві сестри, залишився 22-літній Денис.

– 2022-ий рік був для мене нестерпно важким у плані душевного неспокою. Події, що відбувалися в Бучі, Ірпені, інших населених пунктах Київщини, звірства нелюдів відносно дітей глибокою ранюю різали серце.

Дорогий овиярле, вітаємо з 25-річчям! Це чудова дата, яка символізує молодість, енергію та нові можливості. Бажаємо тобі, щоб цей рік приніс багато щасливих моментів і великих досягнень. Нехай життя буде сповнене радості, любов'ю і позитивними змінами. Нехай удача завжди супроводжує тебе на кожному кроці. Сподіваємося, що попереду на тебе чекає багато нових і цікавих можливостей. Залишайся таким же яскравим і енергійним!

З найкращими побажаннями від близьких друзів та найрідніших.

правили на позиції. Змінили хлопців, зайняли свої місця. Завдання було спостерігати за ворожим пересуванням, не дати ворогу зайняти наші позиції. Того дня нас мали замінити під вечір, передали по рації, щоб ми протрималися до ранку. Значить, ок! Вранці знову не було заміни і вже десь перед обідом почався наступ із боку рашистів. Ми вступили у бій, були тільки гранати і автомат. Були двоохоти. Відстрілювалися до останнього патрона. Пам'ятаю, що крізь гуркіт стрільнини почув мову окупантів, які на мене і ще одного бійця направили свої автомати. Так ми опинилися в полоні, – важко згадувати минуле воїнові.

СИЛ ВИТРИМАТИ ДОДАВАВ МАМИН ЛИСТ

З того часу почалися його поневір'яння в російській неволі. Про пережите боєць – небагатослівний. Розповів про те, що перші дні, які провів у ворожому підвалі, були найважчими. Він побував у різних російських колоніях, СІЗО, були допити. Про них воліє не розповідати.

– Як ти пережив, вистояв у різних ситуаціях? Що допомагало вірити?

– Підтримка друзів, наше спілкування, молитва, віра в Бога і єдиний лист від мамі. Восени 2023-го мені дозволили написати листа рідним, а відповідь я отримав лише навесні 2024-го, як подарунок на свій день народження. Це був мій оберіг, який тримав, надавав сили і віри, що я повернуся додому, обійму маму, яка, впевнено знав, мене чекає. Бо дівчина не дочекалася... – линуть із глибини душі слова захисника.

Прощу пригадати останній день полону.

– День почався, як завжди. Перевірка, обхід, але душа відчувала, що щось має статися. І не помилилася. Нас почали викликати по одному. Виводили з камери і переводили в іншу, так званий відстійник. Там хлопці були вже у формі. Викликали і мене. Згодом російський опер повідомив, мовляв, ви згодуетесь, що йдете на обмін. Завезли нас на якийсь аеродром із зв'язаними руками та зав'язаними очима. Це так робили завжди, коли перевозили з однієї колонії в іншу. Та це вже були краплі неволі, адже ми знали, що нас чекає рідна країна. Приземлилися літак в білорусі, де рукою подали до України, – тихим спомином відлунують слова.

– Чи не шкодуєш, що два роки тому прийняв рішення – стати на захист Батьківщини? Про що мрієш?

– Переконали, що рішення прийняв правильне, а доля розпорядилася по-своєму. Так мало бути. Звичайно, мрія про Перемогу, мир. Про створення сім'ї, відкриття власної справи, працювати заклад процвітання рідного краю, України.

P.S.

ДЯКУЮ, ЩО ДОЧЕКАЛАСЬ...

Зворушливий вірш для мам з полону, написаний сином серцем і душею.

Денис СОСНИЦЬКИЙ

Мамо, привіт, я живий, Вибач, що звистки не встиг написати. Був у бою і запелий був бій, Та не змогли ми його подолати. Мамо, ти вибач за ночі без сна, Вибач за сиве волосся. Я повернувся і настала весна, Зійде на полі колосся. Мамо, ти вибач що я не цинив, Часу, що був із тобою. Був на війні і одне зрозумів, Зв'язаний серцем й душею. Мамо, тобі це від серця скажу, Мабуть, ти вже здогадалась. Більше за все я тебе лиш люблю, Дякую, що дочекалась. ■

Спеціальний репортаж

Село, про яке нині в Києві знають через лохину, а колись славилось льонозаводом, врятувала... траса

Закінчення. Початок – на с. 1, 16

Катерина ЗБУЧУК

Коли мова зайшла про те, яким було село колись, то Олександр Васильович, не шукаючи далеко приклад, сказав:

– Ми стоїмо на подвір'ї греко-католицького храму, а в 1960-х роках на цьому місці була пекарня. А потім – колгоспне приміщення, де вирощували курчат – неподалік знаходилися курники. А он там стояв кормоцех, де варили свиням їсти. Ще далі – свинарник, телятник, конюшня, корівник. У Положевому була своя пилорама, льоносушарка, яку ми, хлопцями, ледь не спалили...

Та що там казати – як вже знаю, у Положевому був навіть льонозавод. А тепер – ні школи, ні бібліотеки, ні медичного пункту. По суті, єдиним громадським місцем, де люди можуть зустрітись, тепер є храми. Про те, як вони тут порівняно недавно були збудовані, могла б бути окрема історія. Виявляється, громада Української греко-католицької церкви в селі Положеве створена у 2009 році. 21 квітня того року була перша Божественна літургія. І слово Боже звучало спочатку в пристосованому приміщенні – в хаті того самого, вже згадуваного колишнього директора льонозаводу й голови сільської ради Сергія Положевця. Отець Богдан, який жив у Луцьку, взявши за дружину його доньку, переїхав у її рідне село й став ініціатором того, щоб створити тут греко-католицьку громаду.

На жаль, того дня ми не зустрілися з ним, але згодом виручав телефон. Найперше питання, звичайно, – з приводу того, чому отець Богдан вирішив збудувати саме греко-католицьку церкву?

– А тому, що такі церкви в цьому краї були, та в якийсь час їх закрили, зруйнували – так радянська влада хотіла затерти сторінки історії, – сказав священник. – Я ріс у греко-католицькій сім'ї. Звідси і моє рішення створити в Положевому, де до цього не було ніякої церкви, саме греко-католицьку громаду. Перш у хаті тестя ми молилися. Потім у вагончику облаштували капличку, яка й

сьогодні нагадує, з чого ми починали. А, маючи вже земельну ділянку під забудову, взялися зводити храм. У 2016 році, з Божою поміччю, освятили його...

Мешканці ж села, які не пішли в цей храм, взялися за будівництво своєї святині. І спочатку, до речі, це була церква уцп мп. Та ось як тільки Україна одержала Томос про автокефалію для ПЦУ, громада вирішила, що настав час добрих перемін: 18 січня 2019 року, після богослужіння, освячення води та проповіді священника, парафіяни храму святого великомученика Димитрія Солунського села Положеве уцп мп оголосили про перехід до Православної церкви України.

«КОЛИ Я ПРИЙШЛА В ЦЕ СЕЛО, ТО ТУТ ТАКИХ СУЧАСНИХ БУДИНКІВ, ЯК ЗАРАЗ, НЕ БУЛО»

Хоч староста Олександр Кусько й застерігав, що літньої пори, коли чорниці достигають, люди відправляються до лісу й «село зараз порожнє», все ж нам пощастило поспілкуватися з його мешканцями, чие життя тут минуло з молодості й до літ поважних. Одна з таких зустрічей – як на замовлення: фотографує сільську широку вулицю, а в кадрі – дві жінки із палицями, що нагадують лажні. Чекаю, поки вони підійдуть ближче, і за якусь мить пересвідчуюся, що не помилилася – це крокують любительки... скандинавської ходьби.

Між знімою (до речі, теж Положевець – жінки – за-

На кладовищі такого маленького села вже три могили загиблих захисників України.

Валентина Положевець, як назвалася при знайомстві жінка, охоче погодилася на розмову (як бачте, знову те саме, поширене колись в селі прізвище, хоч його «зараз на пальцях порахуєш»). Не корінна вона – родом із прикордонного села Бетині. І спочатку, до речі, це була церква уцп мп. Та ось як тільки Україна одержала Томос про автокефалію для ПЦУ, громада вирішила, що настав час добрих перемін: 18 січня 2019 року, після богослужіння, освячення води та проповіді священника, парафіяни храму святого великомученика Димитрія Солунського села Положеве уцп мп оголосили про перехід до Православної церкви України.

Знаєте, коли я прийшла в Положеве, то тут таких сучасних будинків, як зараз, не було, – каже Валентина Кирилівна. – А тепер – он які! Всі зручності є, і в селі можна жити – не треба й міста.

Щодо роботи медички, то такий спомин:

– Всього було – і добро, й не зовсім... Це ж і полого доводилося приймати: починалися перейми в породиці, бачили, що до Шацька не встигнемо довести, то й не вирушали. На жаль, у й медпункту, в якому я проробила сорок літ, нема.

Звичайно ж, про скандинавську ходьбу зайшла мова, бо ж, погодьтеся, не так часто побачиш у селі жінок за цим заняттям – не одна скаже, що «поки грядки полодеш, то вже ніякої рухавки не треба». Валентина Кирилівна з цього приводу розповідає:

– Ми з Зіною (до речі, теж Положевець – жінки – за-

Галина Яльницька, яка понад пів століття тому прийшла в Положеве в невістки, вже давно стала тут своєю.

У цій хаті вже ніхто не живе...

мужем за рідними братами, вони – ятрівки, а по-місцевому, як почула від співрозмовниці, – «ятрохи». – Авт.) це перед повномасштабного війною почали ходити. Й медички порекомендували, що лікувальну фізкультуру, а я долучилася до неї.

Відома, що у медицині скандинавську ходьбу почали використовувати як лікувальну фізкультуру з минулого століття. І то десь там – у далеких країнах Скандинавії. Користь такої ходьби, як вже досліджено, повністю може замінити повноцінне тренування в залі – що це не міф, сьогодні доводять і жінки з маленького поліського села Положеве.

Ще одна наша співрозмовниця – Галина Яльницька, котра понад пів століття тому із свого рідного села Гуляпи теж прийшла в Положеве, ні в один місцевий храм, ні в другий не ходять – десь їздять («У селі Світязь є московська церква, то, може, – туди»).

Сьогодні, коли кіріл благословить російських солдатів на вбивство українців, така відданість навіть жменьки односельчан «своїй цер-

Ось така несподівана зустріч на сільській вулиці із жінками, які займаються скандинавською ходьбою.

«**Ні школи, ні бібліотеки, ні медичного пункту. По суті, єдиним громадським місцем, де люди можуть зустрітись, тепер є храми.**»

кві» не має пояснення чи виправдання. На кладовищі в Положевому – такому зовсім маленькому селі! – три жовто-сині прапори – троє бійців-Героїв, які віддали життя за Україну, покояться тут.

«**ПОВНОМАСШТАБНЕ ВТОРГНЕННЯ РОСІЇ ПРИСКОРИЛО НАШУ МАНДРІВКУ В ПОЛОЖЕВЕ»**

– Коли я потрапила в це село, то була вражена тим, як багато людей тут будеється, як воно молоде, – а це вже слова переселенки Людмили Порфіленко, родина якої, рятуючись від війни, знайшла тут прихисток.

У перші дні повномасштабного вторгнення мешканці міста Курахове Донецької області приїхали на Волинь.

– Нас давно кликали сюди знайомі, які поселилися в озерному краї ще в 2014 році, – розповідає Людмила. – Казали: «Як побачиш Світязь, то закохайся в нього – і не схочешся повертатися додому». Думка про таку поїздку була, але не складалася, якось побувати тут. Повномасштабне вторгнення росії прискорило нашу мандрівку в Положеве. Після сумнозвісного 24 лютого 2022-го друзі зателефонували й настійно покликали в безпечніше місце, й тоді ми прибули до них.

Як людина творча (Людмила виготовляє інтер'єрні композиції, жіночі прикраси), вона й на новому місці продовжила займатися улюбленою справою. А ось в цьому році вирішила відкрити крамницю товарів власного виробництва у Шацьку...

У селі Положеве родина Порфіленків винаймає будинок. Людмила розповідає, що на четвертому році вій-

вальники з селища Клевань Рівненської області. О 10:00 пожежу було ліквідовано, завдяки злагодженим діям рятувальників вдалося запобігти повному знищенню будівлі.

На щастя, постраждалих немає. Попередньою причиною займання стало влучання блискавки.

На щастя вдалося запобігти повному знищенню будівлі.

Сім'я переселенки-мисткині з міста Курахове Людмили Порфіленко, рятуючись від війни, знайшла прихисток у селі Положеве.

ни залишилася тут з двома доньками-школярками, сином-студентом, який здобуває освіту у виші Луцька, та ще – 90-літній дідусем. Чоловік, Олександр, – за фахом лікар-хірург – поїхав на Схід України. В місті Дружківка, тобто в зоні бойових дій, він лікує цивільних людей і, звичайно, надає допомогу тим ургентним пацієнтам, яких привозять із фронту.

– Мені зараз непростого самій, без чоловіка, всьому давати раду. Олександр три роки працював у Шацькій лікарні, – розповідає жінка, – і ось вирішив їхати на Донбас. Він давно збирався це зробити, як говорив, відчуває, що не реалізується сповна як спеціаліст, а там буде більш затребуваний.

Щодо життєвих планів, то вони сьогодні – лише на короткий час:

– У січні Олександр має приїхати у відпустку перший раз – оті є мета – дочекатися зустрічі.

А як війна закінчиться – що тоді? З приводу цього думка така:

– Вертатися нам нема куди – хата в Кураховому розбита. Чоловік планує заробити грошей і купити житло.

Не виняток, що, може, й у селі Положеве, яке розташоване в озерному краї, залишилась родина Порфіленків. Адже тут – така чудова природа («Це ж на Шацьчині я вперше побачила такі ягоди, як чорниці, лохини»), як чорниці, лохини». А найголовніше – добрі односельці. Це ж, до речі, думка людей спонукала Людмилу до того, щоб вона відкрила свою крамницю:

– Місцеві жителі, коли бачили мої вироби, то виявляли зацікавленість. Я постійно чую: «Чому ти не виставляеш свої вироби на Світязі у відпочинковий сезон?». Мовляв, люди хочуть придбати щось кreative на згадку – в тебе будуть купувати, бо ти гарні речі робиш. От я й прислухалася до цих слів... ■

«Пам'ятайте: найкращий захист будинку від потраплення блискавки – це – правильно встановлений блискавкозахист», – наголошує пресслужба ДСНС Волині. ■

На щастя вдалося запобігти повному знищенню будівлі.

■ Пульс тижня

Злодій вирвав сумку в чоловіка посеред вулиці

До поліції звернувся 61-річний ковельчанин та повідомив, що невідомий чоловік відкрито заволодів його сумкою з грошима та особистими речами

Любов ВОЛИНЮК

Слідчі внесли відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 4 ст. 186 Кримінального кодексу України. Йдеться про грабiж, вчинений в умовах воєнного стану. Працівники кримінальної поліції Ковельського районного управління оперативно встановили особу зловмисника. Ним виявився 46-річний місцевий житель. Частину викраденого правоохоронці вилучили. Чоловіка затримали в порядку статті 208 Кримінального процесуального кодексу України. Вирішується питання про оголошення йому підозри та обрання запобіжного заходу. Санкція статті передбачає від семи до десяти років позбавлення волі. Триває слідство. ■

Продав обріз за 6 тисяч гривень

Прокурори Ковельської окружної прокуратури скерували до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні стосовно 49-річного жителя Ковеля про незаконне придбання, зберігання і збут вогнепальної зброї

Наталія МУРАХЕВИЧ

За даними слідства, ковельчанин придбав обріз гвинтівки конструкції Мосіна зразка 1891/1930 років, зберігав його та 28 травня 2025 року збув за 6000 гривень. Санкцією ч. 1 ст. 263 КК України за незаконне придбання, зберігання та збут вогнепальної зброї без передбаченого законом дозволу, передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк від трьох до семи років. ■

Школяр вигадав про самогубство та викликав поліцію

На Ковельщині неповнолітній хлопець зателефонував до поліції та повідомив про спробу самогубства, якої насправді не було

Любов ВОЛИНЮК

Про це йдеться у постанові Ковельського міськрайонного суду. Подія сталася 23 червня 2025 року о 18:22 в селі Кухарі, що входить до Велицької громади. Оскільки хлопець, учень 11-го класу, досяг 16-річного віку, правоохоронці склали на нього протокол за статтею 183 Кодексу України про адміністративні правопорушення, яка стосується завідомо неправдивого виклику спецслужб. Як йдеться в постанові Ковельського міськрайонного суду, на судове засідання хлопець не з'явився. Суддя В'ячеслав Лесик, враховуючи всі обставини, зокрема тяжкість правопорушення, провину та майновий стан підлітка, а також його неповнолітній вік, вирішив не накладати штраф, а обмежитися попередженням. Мотиви, які спонукали школяра до цього вчинку, в судовій постанові не розкриваються. ■

На об'єкті капітального ремонту автомобільної дороги М-07 Київ – Ковель – Ягодин завершено роботи з фрезерування зношеного дорожнього покриття. Ці роботи є підготовчим етапом у комплексному відновленні дороги на під'їздах до міжнародного пункту пропуску «Ягодин – Дорогуськ» загальною протяжністю 1,9 км.

■ Шок!

За перевірку документів ледь не вбив лопатою військовослужбовця ТЦК

На Волині поліція розслідує напад на військовослужбовця Територіального центру комплектування, який виконував службові обов'язки

Любов ВОЛИНЮК

Інцидент стався 12 липня 2025 року близько 14:00 у селі Дубове Ковельського району. За інформацією Волинського обласного ТЦК та СП, військовослужбовець проводив перевірку військово-облікових документів, коли раптово невідомий чоловік напав на нього та завдав два удари лопатою, після чого втік.

Постраждалого одразу доставили до травмотологічного пункту. Медики діагностували у нього закритий перелом пальця на руці та забійну рану щоки.

А тепер уявіть, якби таке сталося в росії чи на тимчасово окупованих територіях. Та розстріл був би на місці!

На місце події прибула слідчо-оперативна група Ковельського районного управління поліції. Правоохоронці виявили та вилу-

чили речові докази, зокрема металеву лопату, а також інші речі та автомобіль, яким, імовірно, користувався нападник. Суддя постановив

■ Трагедія

Авто збило 15-річну дівчину, яка каталася на роликах по дорозі

Аварія сталася 18 липня на автодорозі поблизу села Радовичі Ковельського району

Любов ВОЛИНЮК

57-річний водій Mitsubishi наїхав на 14-річну дівчину, яка рухалась на роликах по проїзній частині дороги. Попри надану медичну допомогу, врятувати школярку не вдалося – 20 липня вона померла в лікарні від отриманих травм.

За цим фактом розпочато кримінальне провадження

Водій легковика, рухаючись заднім ходом у дворі житлового будинку, допустив наїзд на 61-річного пішохода.

Будьте обережні на дорозі: і водії, і пішоходи, і ролири!

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Чт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю

- на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в). Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні; сухі стільярні дошки; відходи виробництва (дрова). Доставка. Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

Лише за перше півріччя Ковель спрямував на Сили оборони 65 мільйонів гривень.

задовольнити клопотання слідчого поліції про арешт майна. Відомості про подію внесли до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 350 Кримінального кодексу України. Особі, яка скоїла напад, оголошено про підозру. За цей злочин нападнику загрожує до п'яти років позбавлення волі.

За цей злочин нападнику загрожує до п'яти років позбавлення волі.

У Волинському обласному ТЦК та СП, коментуючи інцидент, акцентують: «Закликаємо громадян не вдаватися до агресивних дій проти представників Сил оборони України. Нагадуємо, що умисне нанесення тілесних ушкоджень військовослужбовцю під час виконання службових обов'язків є кримінальним злочином, за який передбачена відповідальність, згідно з чинним законодавством України». ■

за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України. Водію транспортного засобу вже оголосили про підозру в скоєнні смертельної ДТП. Слідчі клопотатимуть про обрання йому запобіжного заходу – тримання під вартою. Досудове розслідування у справі триває.

Тим часом в обласному центрі Волині водій легковика, рухаючись заднім ходом у дворі житлового будинку, допустив наїзд на 61-річного пішохода.

На місці події працювали медики та слідчо-оперативна група. Потерпілого з отриманими травмами госпіталізували. Відомості за цим фактом внесли до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 1 ст. 286 ККУ. ■

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків та цегли. Роблю монтаж, підшив, водостоки, утеплення фасадів. Виконую бетонні роботи. Тел.: 096 42 24 834.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублений атестат про закінчення неповної загальної середньої освіти, виданий 1988 року Звірівською загальноосвітньою школою І–ІІ ступенів на ім'я Дзвонко Олександр Володимирович, вважати недійсним.

● Загублений атестат про закінчення повної загальної середньої освіти (№ 612340), виданий 28 червня 1993 року Луцькою районною вечірньою середньою школою з заочною формою навчання на ім'я Удот (Палівода) Уляна Федорівна, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Баєр Дмитро Семенович, 1980 р. н., вважати недійсним.

● Загублене посвідчення про приписку до призовної дільниці, видане на ім'я Магдюк Богдан Дмитрович 1993 р. н., вважати недійсним.

● Загублений паспорт громадянина України (№ 124626), виданий 29.09.2010 р. Луцьким РВ УМВС України у Волинській області на ім'я Григор'єв Сергій Валерійович, вважати недійсним.

■ На лінії вогню

Едуард Малий уже понад три роки мужньо боронить Україну

На момент початку повномасштабного вторгнення росії він, мешканець села Угриничі, що на Любешівщині, перебував на строковій службі. Після цього підписав контракт й дотепер захищає рідну землю

Наталія МУХА

Едуард народився в білорусі. А вже там деякий час проживали його батьки: мама, Людмила, – корінна угриничанка, тато, Дмитро, – уроженець Дніпропетровщини. Невдовзі сім'я переїхала знову на Любешівщину. Тож тут і проходили дитячі та юнацькі роки майбутнього захисника. Закінчив місцеву гімназію, навчався у Любешівському технічному фаховому коледжі. Настав час – і юнака призвали на строкову службу. Ось тільки не думали його батьки, що їхньому синові доведеться воювати, застосовувати здобуті знання в боях на фронті.

Звістка про те, що росія посунула в Україну з різних боків, застала Едуарда у військовій частині, яка відразу ж стала однією з перших цілей атак ворога. Нацгвардієць із Любешівщини

разом із співслуживцями відразу ж відчув, що прийшла біда. Молоді строковики стали на захист рідної землі. Житель Угринич Едуард Малий невдовзі підписав контракт із Національною гвардією України на три роки, із піхотинців перейшов у артилерію. Тривалий час молодий воїн боронив Україну під Покровськом. Цей період Людмила Валеріївна ніколи не забуде, бо ж її син був у самсінькому пеклі війни. Бодай трішки заспокоїлося її серце, коли підрозділ, в якому був Едуард, відвели на ротацию, у частину. Та невдовзі він знову вирушив на Схід України. Тепер знаходиться під Куп'янськом.

– Дуже рідко син виходить на зв'язок. Із нетерпінням чекаю на дзвінок чи бодай повідомлення, щоб дізнатися, чи в нього все гаразд, – ділиться переживаннями про свого первістка Людмила Малай.

Підтвердження бойових заслуг воїна є його численні нагороди.

І коли жінка говорить про Едуарда, то невимовно гордість чується у її голосі. І це не даремно. Адже він отримав звання сержанта, нині є командиром гармати.

– Деякий час був мобілізованим і чоловік, але має проблеми зі здоров'ям, тож нині – вдома. Був у частині сина. Зі словами на очах розповідав, як до нього підходили

побратими Едіка, його керівництво й тиснуло руку, дякували за такого сина. Зізнаюся чесно, нам, батькам, це дуже приємно, – каже мама захисника.

Підтвердженням бойових заслуг є численні нагороди, котрих удостоєний Едуард Малий. Наприклад, він має медаль Національної гвардії України «За звитягу», нагрудний знак «За

Фото з архіву Едуарда МАЛОГО.

Нині Едуард Малий – командир гармати.

доблесну службу», грамоти від керівництва. А ще наказом головнокомандувача Збройних Сил України нагороджений відзнакою «Золотий хрест». Не розповідає Едуард рідним детально, за що саме отримав усі ці відзнаки. Їм залишається тільки здогадуватися, у яких воєнних перипетіях доводилося бути синові. ■

■ Пофортунило!

«Сумнівалася, що пощастить, бо претендентів на машину було понад 50 тисяч!»

Альона Фальчик із села Підкормилля, що на Любешівщині, стала переможницею розіграшу, який у мережі Instagram проводив відомий блогер Андрій Галин. А головним призом був автомобіль Ford Mustang

Оксана КНИШ

Додому подружжя повернулося на власному авто Ford Mustang.

понад 50 тисяч».

Та ось саме її номер – 31902 – і став виграшним. Прямую трансляцію з розіграшу вона не дивилася, але коли побачила, що їй телефонує сам блогер, одразу згадалася, що стала переможницею.

«Навіть почувши цю радіс-

ну звістку, не могла повірити до кінця. Аж поки не побачила авто на власні очі – тоді вже переконалася, що це правда», – з усмішкою додає Альона.

За виграшем подружжя Фальчиків поїхало до Івано-Франківська. Там блогер Андрій Галин урочисто вручив їм ключі від автомобіля, і

вже на власному Ford Mustang вони повернулися додому. Там у Фальчиків зібралось ледь не пів села, адже ніхто не вірив, що розіграш насправді чесний і їхня землячка отримає машину.

«У Фальчиків зібралось ледь не пів села, адже ніхто не вірив, що розіграш насправді чесний і їхня землячка отримає машину.»

Не приховували емоцій і двоє синовиків переможниці. До речі, невдовзі сім'я Фальчиків очікує на поповнення. Після народження дитини, як каже Альона, обов'язково планує вивчитися на водійку й отримати посвідчення. А поки що новенькою автівкою керуватиме її чоловік, який, до слова, нині стоїть на захисті рубежів нашої країни. ■

■ Офіційно

Посмертні нагороди вручили рідним Героїв

У День Української Державності після традиційної хвилини мовчання у центрі Любешова, біля Стели пам'яті, відзнаки загиблих воїнів, котрі віддали життя за Україну, отримали їхні найближчі люди

Богдана КАТЕРИНЧУК

Старший солдат Сил спеціальних операцій Валерій Солоха із Мукошина, повідомляє Любе-

шівська газета «Нове життя», загинув 19 лютого 2025 року. Він воював пліч-о-пліч із братом Олександром. Йому й вручили нагороди Валерія – орден «За мужність» III

ступеня та «Хрест Сил спеціальних операцій», котрі присвоєні, на жаль, посмертно.

А ось молодший сержант Володимир Черевко із Залізничі мав би свою відзнаку – «Хрест воїна-егеря» I ступеня – отримати ще тоді, як був у строю. Однак клятий ворог 1 липня цього року обірвав

його, таке ще молоде життя. Тож відзнаку 68-ї окремої егерської бригади імені Олександра Довбуша, в якій служив син, одержали його батьки.

На колінах подякували рідним за Героїв бойовий офіцер другого відділу Камінь-Каширського ТЦК та СП капітан Олександр Васильєв та секретар селищної ради Юрій Боснюк. ■

■ Пульс тижня

У районі працюють сім фахівців із супроводу ветеранів

Начальниця Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук скликала на минулому тижні засідання колегії, на якому було розглянуто близько десятка питань

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Насамперед ішлося про ветеранську політику. За словами очільниці управління з питань ветеранської політики РДА Валентини Калюх, пріоритет сьогодення – побудова ефективної системи підтримки ветеранів шляхом впровадження інституту фахівців із супроводу.

– Камінь-Каширщина активно долучилася до реалізації цієї ініціативи – від правових і соціальних консультацій до психологічної допомоги та сприяння реінтеграції в цивільне середовище, – сказала Валентина Петрівна.

За її словами, нині в районі працюють сім фахівців із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб. До слова, одна посада передбачена в Камінь-Каширській центральній районній лікарні, що є зручністю, адже багато запитів саме щодо медичної реабілітації.

Своєю чергою, начальниця районної військової адміністрації Ольга Ващук звернулася до голів громад із проханням детально переглянути місцеві програми в частині фінансування заходів підтримки ветеранів, членів їхніх родин, сімей загиблих, зниклих безвісти та тих, які в полоні. ■

Машина-амфібія працювала на очистці річки Стохід

«TRUXOR T-40» – багатофункціональна машина шведського виробництва – з'явилася в Національному природному парку «Прип'ять-Стохід» із 2012 року

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Це стало можливим за підтримки проекту Європейського Союзу «Включення питань зміни клімату в управлінні вразливими екосистемами: водно-болотні та лісні заповідні території Полісся (Україна)».

Ось і у липні машина-амфібія «TRUXOR» працювала на очистці річки Стохід від надмірної водної рослинності. За «кермом» був Святослав Краснодемський – інспектор з охорони природно-заповідного фонду Великолушанського відділення. ■

Інтернет-шахрайство – під виглядом... інвестицій

Цим днями до Камінь-Каширського районного відділу поліції звернулася мешканка Любешівської територіальної громади із заявою про те, що постраждала від онлайн-злочинців

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Жінка повідомила, що натрапила на веб-сайт, який позиціонував себе як легальну інвестиційну платформу. Після реєстрації їй запропонували пройти «навчальний курс» вартістю 200 євро. Надалі з нею зв'язався так званий «інвестиційний консультант», який створив фейковий кабінет користувача, де демонструвалися вигадані прибутки.

За вказівками «інвестора», жінка почала перераховувати кошти на особисті рахунки нестворених осіб, вважаючи, що вкладає у прибуткову справу. Як виявилось пізніше, жодної реальної інвестиційної діяльності не було.

Поліція закликає громадян бути вкрай обережними з фінансовими платформами, що діють в інтернеті. Правоохоронці, зокрема, радять перевіряти ресурси перед вкладенням коштів, не передавати стороннім особам дані доступу до електронної пошти чи банківських рахунків, а у разі підозрілих дій – негайно звертатися до поліції. Якщо ж близькі люди стали жертвами шахрайства, то потрібно повідомити про це на гарячу лінію поліції або звернутися до найближчого відділу. ■

Страшний факт: у першому півріччі 2025 року в Україні народилось 86 795 дітей і померли 249 002 людини.

■ Редакційний щоденник

МОВА! Навіть для путіна вона – «не какая разніца»...

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу політики газети «Волинь» Василь УЛИЦЬКИЙ

...«ЯЗИЧНИМИ» СПЕКУЛЯЦІЯМИ

«Чим більше бомблять Луцьк – тим більше злять російськомовні люди, яких все частіше чую з початку війни на вулицях міста». – «Ну і що, що хтось перейшов на українську мову – путін все одно обстрілює Україну, а російськомовні її захищають на фронті»...

Мовне питання, на жаль, продовжує «вилазити», воно так і не стало закритим, а й далі викликає багато емоцій, суперечок та маніпуляцій.

Так, багато українців в ЗСУ розмовляють російською. Але навряд чи хтось із них скаже, що воює за те, щоб Україна назавжди залишилась російськомовною. Навряд чи російськомовний воїн зрадіє, коли, повернувшись з фронту, почує, що на вулицях його міста чи села побільшало мови, якою говорив його ворог, коли вантажів КАБ на літак. Я знаю російськомовних воїнів, які перейшли на українську після фронту, а навпаки – не знаю. Тим паче що вночі в окопах всі розмовляють українською, щоб знати, чи поруч – не ворог, який не вміє «по-солов'їному». Тому заяви про російськомовність ЗСУ – це чистісінька спекуляція. Виверти тих, кому ближчий «руССкій мір».

Не страшно, що ти розмовляєш російською. Найчастіше, це – наслідок русифікації, яка тривала століттями. Важливо, чи схвалюєш ти українізацію України, як важливий чинник нашої безпеки. Чи прагнеш ти, щоб українською розмовляли твої діти та онуки? Чи сам намагаєшся хоч епізодично нею говорити, якщо не виходить перейти повністю?

Моя російськомовна (ні, правильніше – зрусіфкована) дружина, наприклад, розмовляє з нашими дітьми українською. Бо зробила зусилля і заговорила нею, попри колись тотально «язичний» в публічному просторі її рідний Київ. Але до своїх україномовних батьків за звичкою вона звертається російською. Це мене дуже дивувало спочатку. А вона пере-

Напис на цій ілюстрації – аргумент більш, ніж залізний.

питує: «Я справді говорила російською?». Бо навіть не помічає, як автоматично перескакує в спілкуванні на режим, до якого звикла з дитинства. Рідко кому вдається миттєво, ніби натиснути вимикач, повністю перейти на українську, це – непростий процес (хоч в цьому є щось навіть символічне – до батьків, за старою звичкою, говорити по-російськи, а вже до дітей – українською...).

України, вони кажуть: а Галичину (чи й всю Західну Україну) хай собі забере Польща. А чого? Бо українськість цього регіону настільки стійка, що навіть найбільш затяті російські нацисти розуміють, що її буде важко витравити. А якщо такою стане вся Україна, що вони заспівають?

Звісно, що росія може напасти і на всуціль польськомовну Польщу. Але навіть в разі її завоюван-

« Не страшно, що ти розмовляєш російською. Важливо, чи схвалюєш ти українізацію України, як важливий чинник нашої безпеки. Чи прагнеш ти, щоб українською розмовляли твої діти та онуки? »

Кожен російськомовний українець, який докладає хоч якихось зусиль задля своєї українізації, заслуговує лише на схвалення та підтримку. І аж ніяк – на засудження, що «досі не повністю перейшов» (повірте, він знайде, як продемонструвати свої українські зусилля, як, втім, і принципово російськомовний – свою позицію). І ще вважаю дуже важливим те, що перехід не означає лише сказати в магазині «дякую» замість «спасіба». Це також і особистий, не на публіку, вибір української мови всюди, де тільки можна – в інтернеті, в піснях, книгах, церкві тощо.

Ще одна дуже велика спекуляція від тих, хто відстоює російськомовну Україну, – путін напав би в будь-якому випадку, і мова – лише привід, не було б її, був би інший.

Не погоджуюсь. Я вважаю, що мова – це одночасно і привід, і причина. Всі чули слова путіна, що «вся Україна – наша». Але при цьому майже завжди, коли рашисти говорять про підкорення

Польщу все одно залишиться Польщею. І росіяни це розуміють. Бо усвідомлюють, що підкорюють чужу країну, з іншою мовою та менталітетом. А в Україну вони лізуть, щоб України як такої не стало. Адже з нас усіх треба і ніби легко можна зробити росіян, бо ж – російськомовні!

Іншими словами, завоювання Польщі росією не означало б знищення польського народу. А завоювання України означає знищення українців. Ось чому українська мова – це не про зручність чи незручність, а про виживання – як народу, так і особистого.

...ЯК РОСІЯНИ ВИКОРИСТОВУЮТЬ «НАДБАННЯ» НІМЕЦЬКИХ НАЦИСТІВ

«Куди стає нога російського солдата, то наше», – сказав нещодавно путін, коментуючи просування російських військ в Україні. «Цар» майже дослівно повторив гасла гітлерівської Німеччини, – адже саме такі заклики про «німецький чобіт» тоді рясніли

на пропагандистських плакатах Третього Райху.

Звісно, будь-які історичні аналогії – дуже умовні, але якщо вже це робити, то порівняння нинішньої росії із нацистською Німеччиною – найбільш правильне і доречне. В тому числі через те, що його найкраще можуть зрозуміти в будь-якому куточку світу. Росіяни кажуть про «фашизм» в Україні, але нічого конкретного навести не можуть. А у нас – купа очевидних аргументів: і там, і там – незмінний фюрер-диктатор, якому щиро поклоняється більшість підданих; як і гітлерівська Німеччина, путінська росія веде загарбницькі війни; спільною є також дика пропаганда ледь не з народження і поділ людей та народів на правильних і неправильних, – останніх, звісно ж, треба «звільнити», тобто знищити (у випадку з Гітлером – це євреї, з путіним – українці). І навіть свій Нюрнберг для московії буде – 25 червня підписано угоду про створення Спеціального трибуналу щодо злочину агресії рф проти України.

Єдине, чого не станеться – українські війська самотужки не зможуть повісити свій прапор над Кремлем. А це значить, що росіяни, на відміну від німців, не зможуть пройти денацифікацію, тобто засвоїти уроки війни. Вони полягають у усвідомленні, що військова агресія, заперечення права інших народів на існування, фюрер-диктатор при владі тощо – це зло (можливо, колись росіяни і дійдуть до цього, але хіба що через якісь великі внутрішні потрясіння).

Тому наше 8 травня і називається не лише Днем перемоги, – як у них «9 мая», а й Днем пам'яті. Бо якщо не пам'ятати і не робити висновків, то будь-які святкування «Дня Перемоги» втрачають сенс і стають безглуздою виставою. Таке «свято» є порожнім. Як, власне, і вся нинішня росія.

...ТЕРОРИСТАМИ З-ПОМІЖ «ПЕРЕСІЧНИХ» УКРАЇНЦІВ

53-літня жителька Волині хотіла підірвати одеський ТЦК, але її вчасно викрила СБУ. Тепер їй світить 12 років тюрми. За статистикою, лише 7% з тих, хто погоджується вчинити теракт на замовлення російських спецслужб, раніше мали судимість. Тобто, всі інші – «пересічні» українці без кримінального минулого, які можуть бути нашими сусідами чи знайомими. Як і ця пані з Волині в гарненькій білій футболці, яка раптом перетворилася на найманого вбивцю, терориста.

І це вражає. Вражають масовість і легкість, з якою росіяни знаходять українців, готових до вчинення кривавого злочину. Серед підлітків, серед чоловіків і жінок, старих і молодих. Що в них у голові? Чому поміж нас аж так багато людей готових вбити мене і будь-кого за гроші? Раніше вони

цього не робили, бо ніхто не пропонував, а як тільки запропонували – залюбки.

Стверджується, що 55% з тих, хто потрапляє на гачок до росіян – безробітні. В такому випадку напрошується висновок, що безробіття – це настільки важкий психологічно-моральний стан, що він здатен зробити з людини вбивцю. Чи, може, вона і раніше була до цього готова, а безробіття стало лиш поштовхом? Питання як кажуть, із «зірочкою».

А підлітки. 22% вчинених терактів у 2024-ому – саме на їхній совість. І психологи, зокрема, Олег Покальчук, стверджують, що такі дії не можна сприймати як дитячі пустощі: «Підлітки, які вчиняють такі дії, насправді – не діти. Другий період дитинства триває приблизно до 11 – 12 років, а ці хлопці вже розуміють, що вони роблять, розуміють наслідки своїх дій, зокрема виготовлення вибухівки чи інших знарядь масового ураження. Це вже свідомі дії, які є терористичними. Вони несуть відповідальність за свої вчинки, і так їх потрібно розглядати», – зазначив він.

Зарадити чи зменшити проблему можуть лише активне роз'яснення і невідворотність покарання. А також категоричне несприйняття з боку суспільства (жодного співчуття до таких людей і тим паче героїзації!). Кожен дурень, який лише просто лайкував новину про те, що росіяни підірвали ТЦК, має не тільки отримати порцію осуду, а й профілактичну розмову зі спеціальними навченими для цього людьми.

Загалом, наші правоохоронці, зокрема СБУ, добре справляються із попередженням терактів, а також зазвичай ловлять тих, кому все таки вдалось його здійснити. Ці люди проведуть за ґратами десятки років або навіть все життя. І їх не поміняють, бо для кремля вони – просто розхідний матеріал. Тобто, погодився на пропозицію росіян – ти гарантовано або мертвий, або в тюрмі.

На щастя, росіянам, попри неабиякі зусилля, не вдається занурити Україну в терористичний хаос, заворушення чи в чорну зневіру, чого, очевидно, прагнуть. А інакше вони не почали б самі бомбити ТЦК.

Завдяки в тому числі і таким, як учень шостого класу з Кременецького району Тернопільської області, якому ворожі спецслужби запропонували зайнятися підпалами. Але школяр, пам'ятаючи профілактичні бесіди в школі, звернувся до СБУ.

До речі, в його мамі був поламаний телефон, тобто сім'я не розкошувала, і хлопець міг клюнути на шанс покращити фінансове становище, – але зробив інший вибір! А телефон йому подарували поліцейські – як подяку за його відповідальність.

Телефон довіри СБУ: 0 800 501 482. ■

РЕКЛАМА

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрусткіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболювальні таблетки? Всі спроби, які робилися раніше, безуспішні?

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця, який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як: -артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю, **ТЕЛЕФОНУЙТЕ за номерами: (098) 545 05 59, (066) 347 65 78.**

Висновок ДСЕС України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

П П БУРМАКА Н.П.
26 липня; 2, 9 серпня.
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ
Свідоцтво про реєстрацію машини, серія ОМ №179772 від 24.03.2022 р. на екскаватор гусеничний TAKEUCHI TB125 2008 р.в., зав. номер 12520006, яке було видане на ПП "ЕТНОКАР", вважаючи недійсним.

**ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ**
Є у наявності, а також на
замовлення: балки, крокви,
дошки обрізні та необрізні,
рейки монтажні.
Вироби з дерева на замов-
лення (надвірні туалети, буди
для собак та інше).
Доставка.
**Тел.: 0662945953,
0978154505.**

■ Знай наших!

Усик ледь не вбив любителя росії і заробив 132 мільйони доларів!

Уже в 5-му раунді «пенсіонер» з України відправив значно за себе молодшого британця в нокдаун, а потім – поклав його на поміст рингу. Нокаут! Блiskуча перемога!

Петро ПАС

У ніч із суботи на неділю на легендарному стадіоні «Вемблі» в Лондоні відбувся боксерський поєдинок за звання абсолютного чемпіона у суперваговій категорії, в якому зустрічалися чемпіон світу за версіями WBA, WBO, WBC та IBO 38-річний українець Олександр Усик (зріст – 191 см) і володар титулу IBF 27-літній британець Даніель Дюбуа (зріст – 196 см).

І завершився він блискучою швидкою перемогою українського боксера! Адже бій протривав усього 5 раундів. Бо в п'ятому Олександр Усик вирішив не гратися з британцем – а спровокував його на

ближній бій, де спочатку відправив претендента в нокдаун. А після відновлення бою – буквально через кілька секунд – своїм гарматним лівим джебом вимкнув

свідомість любителя росії. Нокаут! Ось тобі, Дюбуа, за слова про відправлення на пенсію українського «Кота» і за присвяту перемоги росії! Даніеле, тепер можеш

«Даніеле, радій, що не відправив тебе на концерт Кобзона!».

«Ти – моя підтримка, ти – моє все», – звернувся Олександр Усик до своєї дружини, яка подарувала йому чотирьох дітей.

їхати лікувати свою голову в клініку до путіна!

«Даніеле, тепер можеш їхати лікувати свою голову в клініку до путіна!»

А наш Олександр Усик – знову абсолютний чемпіон світу у суперваговій категорії! Причому, вже втретє – двічі у хевівейті (суперваговій категорії) та один раз у крузервейті (перший важкий). Тепер на чемпіонських поясах WBA, WBO, WBC, IBO та IBF стоїть фото Олександр

дра Усика і синьо-жовтий прапор! Українець – король боксу!

До речі, перемогу Олександр Усик напередодні спрогнозував навіть ChatGPT із генеративним штучним інтелектом, але дещо в пізніших раундах. 😊

Нагадаємо, що призовий фонд бою між Олександром Усиком та Даніелем Дюбуа сягав майже 200 мільйонів доларів: українець отримав левову частку – 65% від загальної суми, тобто 132,4 мільйона доларів. Для порівняння, за бій проти Тайсона Ф'юрі він заробив 114 мільйонів. Дюбуа також отримує найбільшу виплату у своїй кар'єрі – 71 мільйон доларів.

P.S. Перед тим, як знову прийняти пояси чемпіону світу після разючого нокауту британця, Олександр Усик раптом почав уважно дивитися в глядацький зал, а потім стривожено і емоційно став кликати свою дружину: «Каті!», «Де моя дружина?», аби в такий важливий історичний момент вона була поруч.

А пізніше на своїй сторінці в Instagram опублікував чорно-білу світлинку, на якій у боксерських рукавицях ніжно пригортає до себе кохану, яка підтримувала його на рингу у Лондоні. «Ти – моя підтримка, ти – моє все», – написав абсолютний чемпіон світу. ■

■ Увага, конкурс!

Відгадайте, що ми сьогодні заховали в гранатобузі?

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдвмоскалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився у грізний гранатобуз)

Грицько ГАРБУЗ

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку.

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гранатобуз із секретом. Літо-2025» та отримує грошовий приз від редакції у розрахунок: здобутий 1 бал = 100 гривень (більше інформації про конкурс шукайте за цим QR-кодом: і на сайті volyn.com.ua).

Сьогодні до вашої уваги завдання туру №8.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ. ЛІТО-2025» – 8

Розпочнемо наше завдання з цікавої «математики»: (25:22, 22:25, 25:22, 22:25, 22:24), (111:97), (6:2, 6:7, 7:6).

Уважно глянувши на цю комбінацію цифр, знайдіть два головні предмети, які об'єднують запропоновані математичні вирази. А тоді із початку назв цих двох спільних предметів утворіть число, яке ми сьогодні заховали.

Що за цифра знаходиться у гранатобузі, яку ви маєте нам надіслати?

Слово-відповідь треба надіслати до 31 липня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паланиця» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Приємних Вам пошуків без повітряних тривог!

У Луцьку вартість однієї поїздки у маршруті може зрости з 14 до 18 гривень. У місті стартувало обговорення проекту рішення виконавчого комітету міської ради «Про вартість проїзду в автобусах, що працюють на міських маршрутах у звичайному режимі руху».

■ Герої не вмирають!

Олександр Кривцов із Рівного біг за загиблого сина та його побратима.

Переможно фінішує на 5-кілометровій дистанції бойовий медик із Маріуполя Олександр Лопанов.

Олександр Кривцов біг 5 км за свого загиблого сина разом із його книжками...

На Волині вдалося відбутися Світязький марафон пам'яті Героїв. 220 чоловіків, жінок та дітей пробігли за свого Захисника, який загинув у російсько-українській війні

Богдана ШЕВЧУК, Тетяна БІСКУБ

Цей марафон – благодійний, розповів «Суспільному Луцьк» організатор заходу В'ячеслав Оксентюк. Учасники сплатили внески від

300 до 1000 гривень – залежно від дистанції. Їх передадуть батальйону безпілотних систем 100-ї окремої механізованої бригади.

Серед 220 учасників – 25 дітей віком від 5 до 16 років. Вони пробігли кілометр.

Наймолодша учасниця – п'ятирічна Аріна Алексюк – разом із мамою Надією бігли за тата – Івана Алексюка, який загинув у травні 2024 року.

– Він служив у «Ворони-100». Це – їхній прапор. Він займався дронами й сьогодні ми біжимо саме за нього, – каже Надія Алексюк.

Світязький марафон пам'яті героїв стартував о сьомій.

Першими бігли учасники, які обрали дистанцію 42 км. Таких зголосилось 19 чоловіків. Серед них військовослужбовець із Луцька Андрій Кушнерук. Чоловік не раз пробігав дистанцію 21 кілометр, а 42 км – біг вперше.

О восьмій годині стартували забіги на дистанціях: 21, 10 та 5 кілометрів. Олександр Кривцов із Рівного біг 5 кілометрів, у руках

тримав книги свого сина Максима, який був поетом.

– Я біг за сина – Кривцова Максима («Далі»), молодшого сержанта 3-го окремого полку спеціальних операцій імені Святослава Хороброго та його побратима, якому він присвятив всю цю книгу – Іллі («Бетмена») Долматова. Ілля посмертно нагороджений Зіркою Героя України, а Максим – отримав найвищу нагороду з рук Валерія Залужного – «Хрест Заслуги», – розповів Олександр Кривцов.

Цього року марафон масштабувався, до нього приєдналися

Наймолодша учасниця – п'ятирічна Аріна Алексюк – разом із мамою Надією бігли за тата – Івана Алексюка, який загинув у травні 2024 року.

– Васильків Андрій служив у Волинській 100-й бригаді. Він захищав рубежі нашої країни на Донецькому напрямку, нам ще до кінця невідома його доля. Це був один із наших бігунів. У 100-й бригаді служать мої однокласники. Якийсь час у «Сталевій сотці» був і мій син, який також зараз на Сході, – розповів Валерій Шацко.

Цього року до марафону долучилися військовослужбовці. Серед них – учасник Олімпійських ігор у Токіо та Парижі, чемпіон світу з легкої атлетики, бойовий медик з Маріуполя Олександр Лопанов. Він перший фінішував на дистанції 5 кілометрів, яку пробіг за 17 хвилин 32 секунди.

– У війську я – з 2016 року. Нині ставляю 199-ий навчальний центр ДШВ. Ми готуємо найкращих професіоналів, фахівців своєї справи. Це змагання – пам'ять полеглим Героям, їх вшанування, – каже. Учасники марафону подолали дистанції, що пролягли Шацьким національним парком і трасою між селами Світязь – Пульмо – Грабове, та у зворотньому напрямку. ■

НЕДІЛЯ, 27 ЛИПНЯ

БІГУДІ ТБ

12.30, 23.50 Говорить
країна **12.15** Т/с
Заборонений плід" **20.00**
Т/с "Величне століття.
"Оксолана" **1.40** Т/с
Щоденники темного"
... **00** Т/с "Хостел" **4.30**
... сімейні мелодрами **5.30**
... елементами

■ Для душі

Про справжнє «люблю»

«Мамо, я так тебе люблю!» – казала я за сніданком, коли мені було 14

facebook.com/zhytta/

«Справді? – усміхалася мама. – Тоді наступного разу, як прийду з роботи, просто почисть картоплю. Я відразу це відчую – без жодних слів».

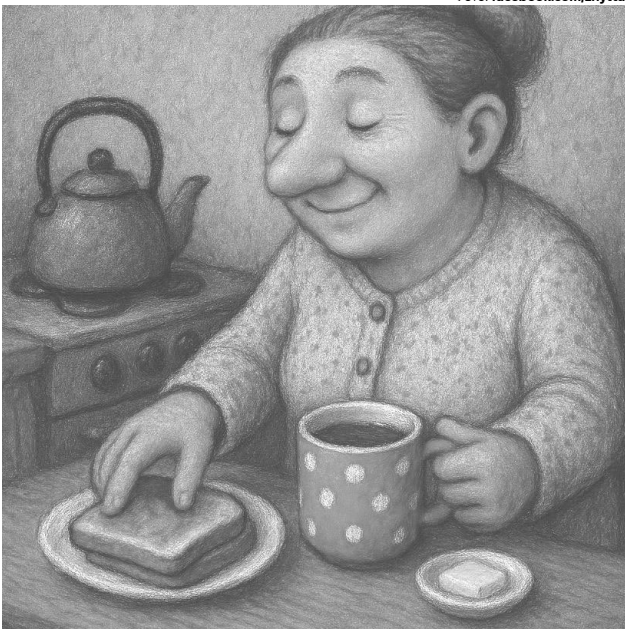
«Я обожаю свого кота!» – тулилася я шокою до теплого пухнастого клубочка.

«То, може, вже зміниш йому пісок? – запитував тато. – Бо він мучиться, бідолаха, не хоче сідати в миску...».

Я слухала батьків і дивувалася: чому вони про якусь картоплю чи котячий пісок, коли я говорю про любов?!

Пам'ятаю, як мені було років сім, і я кілька тижнів лежала в лікарні. Вона була за містом, тоді правила були суворими: батьки могли передавати пакунки лише у визначений час і дивитися на дітей лише здалеку, з парку під вікнами. На щастя, був теплий вересень.

Мама приїжджала двічі на день. Вранці і ввечері на моїй тумбочці з'являвся пакетик: щойно зроблений сир, ще теплий компот, трохи гречаної каші і парова котлета. Рівно стільки, щоб я з'їла за раз,

«І одного дня на твоєму столі з'являється чашка чаю й два бутерброди...».

бо за кілька годин вона принесла свіже. А збоку, загорнуті в газету, лежали аркуші з намальованими суєтностями для паперових

Я змогла по-справжньому зрозуміти це лише багатьох років потому. Але запам'ятала назавжди.

Ми так часто недооці-

«Любов – це не лише промови. Це – жест. Погляд. Увага.»

ляшок. Мама придумувала нові фасони – з бантиками, горошком, комірцями й перлинами.

Я ніколи її про це не просила. Це були не ліки чи мінеральна вода, не бульйон для сил. Це було її: «Я тебе люблю».

нюємо дрібниці... Так, красиві слова, зізнання, вірші – це важливо. Ми, жінки, любимо вухами й потребуємо цього постійного «люблю». Але, якщо слова не підкріплені діями, – вони стають порожнім звуком.

Любов можна виразити діамантовою каблучкою чи букетом троянд. Але можна й куди простіше – щодня: чашкою кави, випрасуваною сорочкою, подихом турботи.

Наші друзі мають собачку-таксу, паралізовану на задні лапи. Але от уже три роки господар власноруч возить її на прогулянку у спеціальних ходунках на колесах. Можна було б носити на руках чи в дитячому візку. Але песик хоче ходити сам. І вони дали йому цей шанс. Бо – люблять.

Коли керуєшся справжньою любов'ю, спосіб її показати знаходиться завжди – щодня. Без вагань.

Заходячи в кімнату, стаєш на пальці, щоб не розбудити. Поправляєш ковдру, щоб не замерзли ніжки. Тихенько забираєш телефон, щоб не потривожив дзвінок. Вариш каву так, ніби це – ритуал любові.

І одного дня на твоєму столі з'являється чашка чаю й два бутерброди, прикрашені маслинами й помідорами. І ти розумієш: зараз тобі сказали «люблю» – без жодного слова.

Любов – це не лише промови. Це – жест. Погляд. Увага. Це відчуття, що ти – важливий.

Тому пам'ятаймо: якими б гучними не були слова, якщо за ними нічого немає, вони знецінюються. А справжнє «люблю» – завжди живе в дрібницях. ■

■ Записуйте рецепт!

Приготуйте торт із... кабачків!

Це – смачна, ніжна й водночас легка закуска, яка здивує своїм оригінальним виглядом і смаком

Біолетта ОРЛОВА, unian.ua

Основу страви складають млинці з тертих кабачків, а між ними – апетитна начинка з сиру, часнику, зелені чи навіть фаршу. Такий торт чудово поєднується зі сметанним або майонезним соусом.

ІНГРЕДІЄНТИ:

- молоді кабачки – 2 шт.;
- борошно – 1 ст.;
- яйця – 4 шт.;
- майонез – 0,5 ст.;
- часник – 2–3 зубчики;
- помідори – 4 шт.;

- сіль, перець – за смаком;
- зелена цибуля – кілька пір'їнок.

СПОСІБ ПРИГОТУВАННЯ:

Кабачки натерти на крупній тертці, злегка відтиснути, щоб видалити зайву рідину. Додати яйця, борошно, сіль і перець. Усе добре перемішати, тісто має нагадувати консистенцію для оладок.

Сковороду трохи змастити олією й випікати на ній млинці. Тісто розподіляйте ложкою, щоб шар був не надто товстий. Обсмажувати з обох боків до золотистої скоринки. Загалом має вийти близько 5 млинців. Готові млинці залишити остигати.

Такий торт оцінять навіть ті, хто не дуже любить кабачки.

У майонез додати подрібнений через прес часник і добре перемішати. Помідори нарізати тонкими кружечками.

Збираємо торт: кожен млинець злегка змастити часниковим майонезом, викласти кружечки помідорів, потім накрити на-

ступним млинцем. Повторювати, поки не закінчатся інгредієнти.

Верхній шар оформити майонезом, скибочками помідора та кільцями зеленої цибулі.

Готовий торт поставити в холодильник на 30 хвилин для просочення. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

2			3			4	
	3		6				7
		9		7	1		8
		4		7	2		
	2	5		8	1	9	
1	3			6			5
			2		4		
4		6	8				7
5			9			3	

Усміхніться!

- Що це за чоловік стояв поруч із тобою, Марусю?
- Клієнт. А що?
- Подумав, що коханець твій.
- Та ні, Петре. Ну, а якби й коханець, то й що?
- То й усе.
- Що – все?
- Вбив би його відразу. Що б ти тоді робила, га?
- Заміж би вийшла.
- Це ще чому?
- Як це чому? Він – мертвий, тебе – посадили. А я що – сама лишуся?

■ Що віщують зорі?

Гороскоп 28 липня – 3 серпня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

В особистому плані вам треба прислухатися, що підказує серце – воно не обманить. А в ці дні не рекомендується тривалий час знаходитися на сонці, не важливо, як до нього ставитесь. Воно до вас нині може виявитися немилосердним. *Сприятливий день – середа, несприятливий – четвер.*

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Приділіть увагу своєму раціону, бо можуть бути проблеми з травленням. Пийте більше води, не вживайте важкої їжі. У п'ятницю можливе розлучення зі своєю «любов'ю», бо на вас чекає буквально бурхливий четвер, який все переверне в особистому житті. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – п'ятниця.*

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Ваше кохання цього літа – це не просто симпатія, а виклик, діалог, пригода. Ви відкриті новому досвіду і несподіваним поворотам в особистому житті. А от симптоми втоми не ігноруйте, щоб не стало гірше. Організм потребує відпочинку. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – понеділок.*

РАК (22.06 – 22.07)

Нині для вас – це час зростання, зцілення і глибокої прихильності. Ті, хто самотній, можуть зустріти когось важливого, а вже сформовані союзи отримають нове дихання. Ваша інтуїція підкаже, з ким варто йти далі, а кому сказати «па-па». *Сприятливий день – четвер, несприятливий – субота.*

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Настав час відмовитися від страху осуду і проявити себе. Вибір більше не в тому, говорити чи ні, а в тому, як сказати, щоб бути почутим. У другій половині тижня Левам слід обмежити вживання алкоголю. Не забувайте мити руки після вулиці. *Сприятливий день – середа, несприятливий – п'ятниця.*

ДІВА (22.08 – 23.09)

На цьому тижні у вас можуть виникнути проблеми з суглобами і кістками. Високий ризик розтягувань, переломів, різних травм. Зірки рекомендують більше займатися спортом і почати боротьбу із зайвою вагою. Допоможе, до речі, – плавання. *Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.*

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Тиждень підкине завдання, пов'язані з грошима. Можливо, перевитрата бюджету або тривоги про майбутнє. Відокремте реальні проблеми від надуманих страхів. Якщо буде потрібно – скоротіть зайві витрати. Ви ж умієте все добре планувати. *Сприятливий день – середа, несприятливий – неділя.*

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Ви відчуваєте, що не можете мовчати, якщо щось вимагає змін. Цей тиждень немов створений для того, щоб проявити внутрішню рішучість. А ще вам дуже важливо стежити за здоров'ям зубів і ротової порожнини. Скорпіони, знайдіть час для походу до стоматолога. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – середа.*

СТРЕЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Зупиніться, поспостерігайте за собою, довіртеся внутрішньому голосу. Усамітнення, медитація або ведення щоденника допоможуть почути справжнє бажання. Усе, що ви задумали, – можливе, варто лише прислухатися до себе. *Сприятливий день – вівторок, несприятливий – понеділок.*

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

Вам потрібно дотримуватися техніки безпеки і не перенапружуватися. На цьому тижні підвищений ризик травм, ударів і переломів. По можливості не піднімайте важкі речі і не стрибайте у воду в невідомих вам місцях. *Сприятливий день – субота, несприятливий – неділя.*

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Тиждень порадує міцним імунітетом, припливом сил і прекрасною роботою організму. Ви можете їсти будь-яку їжу, більше працювати або відправитися в поїздку. Зараз вам під силу практично все. Якщо ще не у відпустці – негайно йдіть! *Сприятливий день – четвер, несприятливий – неділя.*

РИБИ (19.02 – 20.03)

Для вас літо 2025 року стає поворотним у сфері кохання і бажань. Тож чекайте яскравих зустрічей і любові, що пробуджує внутрішню гру і радість.

РЕКЛАМА

АДВОКАТ
консультація
БЕЗПЛАТНО
099.413.00.54
viber.068.691.21.28

Свідчення 31 002973 від 21.06.2024р.

■ Спеціальний репортаж

Село, про яке нині в Києві знають через лохину, а колись славилось льонозаводом, врятувала... траса

Продовження.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ХОТИЛИ НАЗВАТИ ЗАВОД «СВІТЯЗЬКИЙ» ЧИ «ШАЦЬКИЙ», АЛЕ Я СКАЗАВ: «НЕ – БУДЕ «ПОЛОЖЕВСЬКИЙ!»

– По правді, село зараз порожнє. Пора така, що хтось по чорниці до лісу пішов, а хтось – працює на лохині – під боком плантації «Волинської ягідки», а то й до Польщі на заробітки поїхав, – сказав при зустрічі Олександр Кусько – староста Самійличівського старостинського округу, до якого належить і Положеве.

Одне слово, трохи недобрий час вибрала я для відрядження, але ж не може село геть спорожніти – когось таки застанемо на місці. Тож їдемо його вулицею з надією, що такі пощастить зустріти й поговорити і про минуле Положевого, й про день сьогоднішній. І такою людиною, за словами старости, є колишній голова Самійличівської сільської ради Сергій Положевець, а свого часу – директор місцевого льонозаводу (виявляється, був такий!). І побачили ми його біля греко-католицького храму, куди якраз ще один Положевець – Олександр Васильович – підвіз плитку, й вони розважували її. Тож якщо я сподівалася на удачу в зустрічах з мешканцями села, яким є що пригадати й розповісти, то це якраз вона й була.

– У 1986 році мені запропонували керувати льонозаводом, який уже років два був у стадії будівництва, – пригадує чоловік. – Колгоспи його зводили – людей звозили сюди щодня з довколишніх сіл. Бувало, видаши вранці лопати, а наступного дня – по-новому це робиш, бо й додому забирали чи ламалися держак. Збудували завод. Перш він був філіалом Старовижівського льонопереробного підприємства. А пізніше нас від'єднали, самостійно стали працювати. До речі, хотіли назвати завод «Світязький» чи «Шацький», щоб до більш

«Наше село – маленьке, але воно не забуде й не загублене.»

Такі житлові новобудови можна побачити сьогодні в селі Положеве.

знаних місць «прив'язку» зробити. Але я сказав: «Не – буде Положевський!». «Ну, якщо він такий патріот свого села, то хай буде так – яка різниця», – відреагували на це. Як самостійний, завод пропрацював лише років два, і хтось вирішив, що треба його закрити. Це ж кінець 1980-х, коли багато що валилося. Почав я писати в газети з приводу того, що опинилися ми, як кажуть, «між небом і землею», і якось таки на рівні влади області вирішили відновити роботу заводу.

Але вже скоро, за словами Сергія Положевця, його обрали головою Самійличівської сільської ради, а на його місце прийшла нова людина. Закінчилося тим, що завод став непотрібний – взяла його в оренду (чи купила за чималі кошти?) одна жінка з Луцька й продала... москалям. Так, мабуть, і задумано було. Завод, де свого часу сімдесят чоловік мали роботу, розібрали, по суті, на метал. Колишній директор Сергій Положевець і прізвище тієї жінки називав, але в газетній публікації я його не згадую, бо для цього треба було б перш розслідування всіх подробиць провести, – копнути вглиб більш як на три десятки літ – до закінчення есесерівської епохи з її «перебудовою». Та що вже тепер «копати?»...

Звичайно, хотілося побачити хоч те місце, де був льонозавод. І того дня староста села Олександр Кусько показав його: ми їхали дорогою (колись асфальтованою, а тепер – її залишками),

яку колись проклали до цього підприємства, а обабіч зеленів ліс-самосів. На перший погляд – покинуте й забуте місце, куди хіба тільки грибники-початківці можуть забрести. Тим часом Олександр Сергійович каже:

– Це – інвестиційно приваблива територія, адже тут є підстанція, водонапірна башта, артсвердловина. Вона резервована до кращих часів. Думаю, колись, як закінчиться війна, сюди прийде інвестор – знайдуться люди, які захочуть тут, а це десять гектарів землі, побудувати якесь підприємство, наприклад, – переробне.

«МИ СТОЇМО НА ПОВІР'І ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО ХРАМУ, А В 1960-Х РОКАХ ТУТ БУЛА ПЕКАРНЯ»

Зустрівшись біля греко-католицького храму із чоловіками, про коріння яких говорить їхнє, поширене тут прізвище Положевець («вже, правда, таких небагато – на пальцях порахуєш»), можна було з їхньою допомогою дізнатися, яким було село – яким стало.

– Це як я був директором заводу, – каже Сергій Положевець, – якось до мене прийшов голова місцевого колгоспу Михайло Федун і каже: «Давай відкриємо в селі Пехи восьмирічну школу» (до цього в Згорани возили дітей). А я йому на це: «Положеве за кількістю населення таке саме, то чому б і в нас не відкрити восьмирічку?».

Так і сталося, як задумали. Тож у Положевому була восьмирічка, а три роки тому її закрили. Не

Олександр Положевець: «Люблю своє село – ні на яке інше не проміняю».

Сергій Положевець: «У 1986 році мені запропонували керувати льонозаводом, який був у стадії будівництва».

стало навіть початкового навчального закладу. Хтось обурюється з цього приводу, а хтось із розумінням ставиться до того, що утримувати малі школи – зовсім нерентабельно. Сам Сергій Положевець наводить у цьому зв'язку закордонний приклад: якось він був у Польщі, в чималому містечку, де закрили школу, розраховану на 350 дітей, бо, як почув, із тієї ж причини – невігідно її утримувати.

До розмови долучається «рядовий» чоловік, як називався, Олександр Положевець, котрий все життя «крутив баранку:

– Я – місцевий, починаючи з діда-прадіда. Люблю своє село – ні на яке інше не проміняю. Тут народився, тут закопана моя пуповина. Люди у нас – дружні. Не п'ючі – хіба чуть-чуть. Роботяці. Наше село знають і в Києві – возив не раз лохину в столицю на базар, то люди питали: «Це з Положевого?». Наше село – маленьке, але воно не забуде й не загублене. І найперше – траса його врятувала. Було б десь у глухому місці, то, як і багато інших, занепало. А так молодь залишається тут – у когось свій бізнес є, хтось у «Волинській ягідці», де вже чимало літ вирощують лохину, заробляє – і в Польщу не треба їхати.

Закінчення – на с. 9

Золоті слова

Потрібно обмежувати себе в їжі. Підтримуйте вагу – зріст (у см) мінус як мінімум 100

(Микола АМОСОВ (1913 – 2002), видатний серцевий хірург (провів перше в СРСР протезування мітрального клапана серця), академік, філософ, письменник, громадський діяч).

2025	ЛИПЕНЬ
Анатолій, Борис, Гліб, Давид, Христина, Панас, Полікарп, Роман, Соломія.	
24	Четвер
24.07.1945 — на Потсдамській конференції президент США Трумен Гаррі повідомив Сталіна про створення «надзвичайно потужної зброї» — ядерної бомби.	
☛ схід – 04:23, захід – 21:34. Молодий Місяць. 0-й день.	
☀ схід – 05:34, захід – 21:15. Тривалість дня – 15:41. Тривалість ночі – 08:19.	
25	П'ятниця
Ганна, Олександр, Макар, Марко, Микола, Михайло, Петро.	
День системного адміністратора. Успіння праведної Анни, матері Богородиці.	
☛ схід – 05:48, захід – 21:57. Зростаючий півмісяць. 1-й день.	
☀ схід – 05:35, захід – 21:14. Тривалість дня – 15:39. Тривалість ночі – 08:21.	
26	Субота
Гнат, Сава, Федір, Яків, Параска.	
День парашутиста.	
☛ схід – 07:12, захід – 22:14. Зростаючий півмісяць. 2-й день.	
☀ схід – 05:36, захід – 21:12. Тривалість дня – 15:36. Тривалість ночі – 08:24.	
27	Неділя
Анфіса, Герман, Микола, Климентій, Наум, Пантелеймон, Сава.	
День медичного працівника. День працівників торгівлі. Великомученика і цілителя Пантелеймона.	
☛ схід – 08:31, захід – 22:27. Зростаючий півмісяць. 3-й день.	
☀ схід – 05:38, захід – 21:11. Тривалість дня – 15:33. Тривалість ночі – 08:27.	
28	Понеділок
Антоніна, Ірина, Остап, Прохор, Тимофій, Охим, Ярина.	
28.07.1942 — виданий наказ Сталіна «Ні кроку назад!», що забороняв відхід військ без наказу, запроваджував штрафні батальйони і загороджувальні загоны.	
☛ схід – 09:47, захід – 22:38. Зростаючий півмісяць. 4-й день.	
☀ схід – 05:39, захід – 21:09. Тривалість дня – 15:30. Тривалість ночі – 08:30.	
29	Вівторок
Богдана, Веніамін, Костянтин, Кузьма, Михайло, Олександр, Остап, Роман.	
День Сил спеціальних операцій Збройних сил України.	
☛ схід – 11:00, захід – 22:49. Зростаючий півмісяць. 5-й день.	
☀ схід – 05:41, захід – 21:08. Тривалість дня – 15:27. Тривалість ночі – 08:33.	
30	Середа
Анатолій, Валентин, Герман, Іван, Максим, Павло.	
30.07.1895 — у Львові заснували музей Наукового товариства імені Шевченка (згодом увійшов до складу Музею етнографії та художнього промислу).	
☛ схід – 12:11, захід – 23:00. Зростаючий півмісяць. 6-й день.	
☀ схід – 05:42, захід – 21:06. Тривалість дня – 15:24. Тривалість ночі – 08:36.	

■ Магнітні бурі у липні

☛ Слабкі: 28, 29.

☛ Сильні: 27.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

На території Волинської області вперше за останнє століття зафіксували гніздування рідкісної сови – сіпухи (на фото).

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Рекдація залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Рекдація може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Рекдація залишає за собою право відновити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер	Інтернет-волин
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики	Передплати і розповсюдження
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	ШВАБЮК Галина Іванівна
Інформації	Спеціальний кореспондент
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Євгенівна	ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
Медицини	
ХВАС Любов Володимирівна	

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 K5
Приватбанк, ІФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний.
Обсяг 4 друку. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 8190.
Загальний тижневий тираж: 8300.
Замовлення № 973.